

Живот в Канала на Благословието

Лорел Убънс

Живот В Канала на благословението

Лорел Ибънс

maranathamedia.bg

4 юни 2023 г

Съдържание

Предистория	5
Обичам Псалм 34 – нека да хвалим Бог заедно.....	8
Нищо твърде малко	9
Безкрайната любов подреди преживяванията, които изглеждаха най-трудни	11
Когато дойде, ще намери ли вяра на земята?.....	14
Колко ясно е това?	15
Преди да повикам, Той отговори!	17
Роджър ангел ли беше?.....	18
Справяне със самосъжалението и негодуванието	24
Пример за мъжко водачество в семейства от Стария завет	27
Опитваме ли се да си устройваме празнична вечеря на бойното поле?.....	29
Ние ще отидем на друга вечеря! Но не сега... ..	31
Права и привилегии	33
Красив химн: „Ден след ден“	37
Война, война... Не можем да приемем мир при такива условия	39
Урок за благословение/проклятие – моят страх означава, че синът ми не може да победи	40
Но чакайте ... Има празнична вечеря на бойното поле въпреки всичко!.....	45
Умът на Христос може да даде свобода от аз-а	46
Давид се насърчи в Господа.....	49
Уважение към назначените от Бога водачи, дори когато се провалят	50

Денят на благодарността	55
Благословения и проклетия – уроци от Давид и Михала	57
Отвори широко устата си и аз ще я напълня	63
Морето разделя приятели	64
Почивка в Канала.....	65
Слава на Бог за новата ми работа – възможност да превъзмогна старите модели	68
Грижата на нашия Небесен Отец за малките неща, които ни притесняват.....	71
Молитвата променя нещата	73
Страх/егоизъм за отучване; Любов Агапе/подчинение за учене.....	75
Слава на Бога - песен и отговорена молитва!	79
Подреждане на победите по важност	81
Елате на лагерната среща	89

Предистория

Казвам се Лорел Ибънс, съпруга на Ейдриън Ибънс. Имаме двама сина – Майкъл и Даниел. Ейдриън е пастор в Църквата на адвентистите от седмия ден от края на 1996 г., когато се дипломира в колежа „Ейвъндейл“. През 2006 г. той се разболя твърде тежко и не можеше да продължи да работи. Нуждаеше се от време, за да се лекува. Към онзи момент той изследваше по-подробно и внимателно въпроса за ръкополагането на жените и това доведе до изучаване същността на Бог - триединство ли е Той? Или има Бог, Който има Син, Чийто Дух ни донася личностното Им присъствие?

От този момент нататък отношенията на Ейдриън с църквата се развиха така, че доведоха до анулиране на ръкополагането му като пастор в края на 2009 г. Последва и загуба на църковното му членство през 2012 г. Тези събития предизвикаха раздяла с църквата на нашето детство, раздяла с много приятели - мъка, загуба и изолация. Наред с тези отношения и емоционални предизвикателства Ейдриън понасяше страдания и поради здравето си.

Друго ниво на предизвикателство с крайно напрежение на моменти – последиците за семейство, в което един член е с тежък аутизъм. През 2001 г. нашето безценно 3-годишно момче, Даниел, беше диагностицирано с разстройство от аутистичния спектър. След чудене и търсене на отговори беше хубаво да узнаем диагнозата. Но тя не допринесе с нищо, което да ни подготви за прекомерните предизвикателства на аутизма, нито ни даде особени насоки как да подобрим състоянието му. Оттогава сме изразходили много време и пари за лечебни методи и терапии – някои лоши, някои откровено грозни, някои добри и някои фантастични.

От 2007 г. сме сменили няколко пъти местоживеенето си, опитвайки се да намерим място/климат, който да е най-подходящ за нашето здраве. През 2009 и 2010 г.

прихванахме някакви паразити, което значително увеличи здравословните предизвикателства и поведенческите проблеми на Даниел. Това продължи чак до октомври-ноември 2010 г., преди да разберем какво не е наред, както и необходимото за случая лечение. Възстановяването на здравето отне още няколко години.

През тези трудни времена имаше много стрес, безпокойство и да – депресия. Когато животът беше напрегнат и изпитанията – тежки, учехме уроците на доверие в Бог. Освен това открихме много за Бог и Неговия Син, Техния характер, Божествения модел на взаимоотношения и как всичко това се прилага в нашата семейна структура.

Тогава, по време на едни от най-тежките изпитания, започнах да пиша тази поредица от статии. Мъчех се да се преборвам със силата на трудностите, пред които бяхме изправени. Много дни беше смазващо. Тези статии са като песни в нощта, следващи моя съпруг в една теологична буря, докато здравето ни се свеждаше до битка за чисто оцеляване. Имаше много сълзи, много въпроси и няколко пъти гняв на пътя, по който вървах. Изкушението за самосъжаление и негодувание ни спхождаше много пъти, но Исус ни помагаше във всичко това, за което съм много благодарна.

През 2013 г. до 2016 г. отново сменихме дома си няколко пъти, а Ейдриън пътуваше в чужбина. Въпреки че беше чудесно той да се среща лично с много хора по целия свят, възприемащи същите вярвания, и да им служи, това в действителност означаваше периоди, в които бяхме разделени като семейство. И това носеше своя поредица от предизвикателства. Момчетата ни се нуждаеха от постоянство в своето обучение, така че това беше жертва, която трябваше да направим.

Друг завой в познанието дойде относно съботния извор при съблюдаването на празниците и през 2015 и 2016 г. ние имахме първите си лагерни събрания/празници в

Австралия. Печално е, че нашето внимателно търсене на истината донесе повече разделение и изолация. Благословенията обаче бяха прекрасни.

Това кратко описание на обстановката хвърля светлина върху нашето житейско пътуване през времето, когато написах тези „блогове“ на уебсайта на Ейдриън Maranathamedia.com. Много молби бяха отправени към мен да ги поставя в книжка, така че – ето я.

Сега е 2023 г.! От 2016 г., когато написах последния от тези блогове, изминаха години с още благословения и още предизвикателства. Не съм сигурна за причините, поради които от октомври 2016 г. не съм писала повече. Може би съм била твърде заета с нашия живот на служение и с аутизма на Даниел; може би онлайн взаимодействието със социални медийни платформи е превзело средствата за комуникация с нашата група от целия свят. Както и да е, ето какво съм написала от 2010 до 2016 г., така че елате с мен в част от пътя на моето духовно израстване през тези години!

Обичам Псалм 34 – нека га хвалим Бог заедно

(19 април 2010 г.)

Псалм 34 е толкова окуражаваща глава от Библията. Нека днес заедно да хвалим Бог за Неговото избавление, надеждата, която ни дава, и за чудесните Му обещания.

Ще благославям ГОСПОДА по всяко време;
Неговата хвала винаги *ще бъде* в устата ми (...)
Величайте ГОСПОДА с мен и нека заедно да
въздигнем името Му (стихове 1, 3).

Има толкова много красиви обещания в този псалм.

Той е бил утеха за мен, когато съм била разстроена, когато съм се страхувала, когато съм била в голямо затруднение, когато тежестта на изпитанията е изглеждала твърде голяма, за да я понеса.

Ето някои от красивите насърчения в този псалм, които прочувствено съм искала в трудно време:

Потърсих Господа и Той ме чу и ме избави от
всичките ми страхове. (ст. 4)

Този беден човек извика и Господ го чу, и го
избави от всичките му беди. (ст. 6)

Ангелът Господен застава на стан около онези,
които му се боят, и ги избавя. (ст. 7)

Очите на Господа са върху праведните и ушите
Му са *отворени* към техния вик. (ст. 15)

Праведните викат и Господ чува, и ги избавя
от всичките им беди. (ст. 17)

Много са страданията на праведния, но Господ
го избавя от всички тях. (ст. 19)

Нека днес всички бъдем насърчени, като знаем, че нашият Небесен Отец и Неговият Син гледат на нас с огромна любов и са претеглили всяко изпитание, пред което трябва да се изправим днес, и ни уверяват, че ако се държим за протегнатата им Ръка с вяра, можем да преминем през тези изпитания триумфално, и Те ще извадят скъпоценните камъни, които са поставили сред шлаката в нашите характери.

Благословен ден, изпълнен с хваление за нашия Бог!

Нищо твърде малко

(09 май 2010 г.)

Нищо, което по какъвто и да било начин засяга нашия мир, не е твърде малко, за да го забележи. Няма част в нашия житейски опит, която да е твърде тъмна, за да може Той да я прочете; няма дилема, която да е твърде трудна, за да може Той да я разреши. Никакво бедствие не може да сполети и най-малкото от Неговите деца, никакво безпокойство, измъчващо душата, никакво радостно настроение, никаква искрена молитва не може да излезе от устните, които нашият небесен Отец да не забележи или към които Той да не прояви непосредствен интерес. „Той изцелява съкрушените по сърце и превързва раните им“ (Псалм 147:3). Отношението между Бог и всяка душа е така лично, специално и пълно, като че ли не съществува друг човек на земята, за когото Той да се грижи или за когото да е дал Своя любим Син. (Пътят към Христа, стр. 100)

“Нищо, което по какъвто и да било начин засяга нашия мир, не е твърде малко, за да го забележи.”

Имахме доказателства за това през последната седмица. Трябваше да сменим хладилника (който замразяваше всичко). Погледнахме в ebay (eMAG) и – точният хладилник, който търсехме, беше в списъка и на такова разстояние, че да го вземем с кола. Беше само на 2 години, но обявен с начална цена, която беше с над \$100 по-ниска от половин цена на нов. Това трябваше да е за нас. Искахме да направим наддаването си в последните минути, за да се споразумеем изгодно. Търгът трябваше да приключи около половин час след залез слънце в съботната вечер.

След прекрасна съботна почивка ние щастливо вършехме неща в кухнята, когато Ейдриън изведнъж се сети: „О, хладилникът в ebay!“. Бързо отидох до компютъра и намерих сайта – имахме 4 минути, за да влезем в търга. Дадохме нашата оферта и нямаше възражение срещу нея – така че можахме да купим хладилника за по-малко от половин цена на нов!

Хвалете Бог! Бяхме толкова щастливи след съботата, че съвсем бяхме забравили за хладилника. Но Бог не беше забравил и ни напомни, преди да е станало късно, защото за Него това не беше твърде малко, за да го забележи.

Хвалете Го за доказателството за Неговата любов и грижа за нас!

Безкрайната любов погреди преживяванията, които изглеждаха най-трудни

(15 май 2010 г.)

Всеки минава през предизвикателства – преди гледах другите и си мислех, че животът ми е по-труден от техния, но стигнах до извода, че всеки има изпитания, които са трудни за понасяне. При някои хора са по-забележими и всички ги виждат, така че може да се говори за тях (напр. здравословни проблеми, автомобилни катастрофи, грижи за членове на семейството с увреждания, разбити семейства, смърт на близки). Но други хора, за които изглежда, че „животът им е толкова лесен“, може да имат много тайни и скрити трудности, които са твърде лични, за да се говори за тях (напр. здравословни проблеми, насилствени взаимоотношения, сексуални посегателства, затруднения в ученето, фобии, мъка и загуба на бебе/ спонтанен аборт, безплодие и др.).

Няма лесни изпитания – всички причиняват физически и емоционален стрес.

Семейството ни беше подложено на голямо напрежение поради здравословното състояние на Ейдриън и твърде тежкия аутизъм на сина ни Даниел. Аз лично съм загубила толкова много сън поради нарушения режим на Даниел през краткия му 11-годишен живот. Ако небесното средство за възстановяване е сънят, за да наваксам безсънието си, би трябвало да спя без прекъсване поне година!!! За щастие, всичко това ще бъде забравено!

Имало е моменти, в които животът е изглеждал твърде суров, нивото на стрес – твърде високо, и не съм вярвала, че ще мога да продължа. Само преди 2 месеца, докато бях в Мелбърн (на 1000 км от дома) за някаква терапия с Даниел, стигнах до момент, в който си помислих, че ако

животът продължи така, просто няма да мога да се справя. През последните 12 месеца той се бори с прогресивно влошаващи се агресивно-насилствени изблици на биохимично ниво.

Господ ме доведе до решение. Беше рожденият ми ден и след като едва бях заспала в 23:30, денят започна твърде рано (в 3:00 сутринта!) с писъците на Даниел. Отново не успяваше да се справи с болката в главата си. „Е, честит рожден ден“ – си казах. Но тогава си помислих, че дори животът да не се подобри, трябва да се науча да се доверявам на Бог независимо от всичко. И реших, че този ден ще бъде добър. Повярвах, че някога ще разбера защо животът трябва да е толкова труден. Е, Бог е добър – имах прекрасен ден (включително изненадващ обяд с приятели). След още една седмица на изключителни трудности с Даниел Бог позволи да стане малко по-лесно и ние получихме няколко идеи за неговите биохимични проблеми.

Наскоро попаднах на тези красиви думи от последната глава на том 9 на *Свидетелства към църквата*:

...са откривали само объркване и неспазени обещания, ще видим най-съвършената и красива хармония. **Ще знаем, че безкрайната любов е подредила преживяванията, които са изглеждали най-трудни.** Когато осъзнаем нежната грижа на Този, Който прави всички неща да работят заедно за наше добро, ще се зарадваме с неописуема и славна радост. (*Свидетелства към църквата*, том 9, стр 286, § 2)

Това ще бъде прекрасно време – да можем да хвалим Бог за Неговата безкрайна любов, която е „наредила“ всички изпитания, и да се радваме с неописуема радост.

От моята гледна точка тук, на земята – особено когато съм сред изпитания – ми е трудно да си представя как това е възможно. Но **ще** стане, както е открито на пророка.

Моята най-голяма нужда в изпитанията е от **абсолютно доверие в Бог**. Моята най-голяма слабост беше да роптая, да се оплаквам от съдбата си (в добра компания с израилтяните в пустинята!) и да тая негодувание към Бог, съпротивлявайки се на пътя, по който Той е избрал да ме води, за да пречисти характера ми.

Още думи с инструкции от том 9 на *Свидетелствата*:

Нека страданията, които ни нараняват

толкова тежко, се превърнат в поучителни истории, които ни подтикват да вървим напред към целта на нашето високо призвание в Христос. Нека бъдем насърчени от мисълта, че Господ скоро ще дойде. Нека тази надежда радва сърцата ни... (*Свидетелства към църквата*, том 9, стр. 286, § 4)

... Скоро дрехите на тежестта ще се сменят със сватбената дреха. Скоро ще станем свидетели на коронацията на нашия Цар... (*Свидетелства към църквата*, том 9, стр. 287, § 1)

... Няма да мине много време, преди да видим Този, в Когото са съсредоточени нашите надежди за вечен живот. **И в Неговото присъствие всички изпитания и страдания на този живот ще бъдат като нищожни... Погледнете нагоре, погледнете нагоре и нека вярата ви непрекъснато расте.** Нека тази вяра ви направлява по тясната пътека, която води през портите на Божия град към великото отвъд, широкото, неограничено бъдеще на слава, което е за изкупените. „И тъй, братя, бъдете търпеливи до пришествието на Господа. Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод на земята и дълго търпи за него, докато получи ранния и късния дъжд. Бъдете търпеливи и вие; утвърдете сърца-

та си, защото пришествието Господне приближава (Яков 5:7, 8; Свидетелства към църквата, том 9, стр. 287, § 2; стр. 288, § 1)

Когато дойде, ще намери ли Вяра на земята?

(24 май 2010 г.)

Мислех си за позицията, в която е Божият Син – модел на покорство спрямо Отец, проводник или канал, през Който цялата Божия любов, живот, благословения, творческа сила и т.н. протичат към останалата част от вселената. Синът получава всичко от Отец; всичко произлиза от Отец, Който е Източникът на всичко.

Нашият естествен човешки начин на мислене се ужасява при мисълта, че Синът е канал, че нищо не произлиза от Него и че Той получава всичко от Отец. „Лъжата на змията“, която се спотайва в нас, ни кара да се отдръпнем от тази концепция – тя ни кара да чувстваме, че ако нямаме нищо, произлизащо от нас, сме никой – просто отражение на някого друго. Бихме предпочели да видим нещо, идващо от Сина, не искаме Той да бъде отражение на някого друго. Бихме участвали в същия дух като Петър и бихме смъррили нашия Господ:

Тогава Петър го взе и започна да го укорява, като казваше: Това никак няма да ти се случи, Господи! (Матей 16:22)

И Исус би ни смъррил, както направил с Петър:

Но когато се обърна и погледна учениците

си, Той смъмри Петър, като каза: Махни се от Мене, Сатана, защото не мислиш за това, което е от Бога, а за това, което е от хората. (Марко 8:33)

Когато в себе си виждам неща, които отстъпват от принципите, установени от Божия Син като канал на покорство; когато в себе си виждам неща, които показват неверие в истината, защото моята човешка природа отхвърля идеите, и осъзнавам колко дълбоко е вкоренена лъжата на змията (че трябва да има сила вътре в нас за нас, за да се чувстваме ценни) аз се страхувам. „О, маловерци!“

... Но когато Човешкият Син дойде, ще намери ли вяра на земята? (Лука 18:8)

Хвалете Бог, че ни показва какво има в сърцата ни сега, докато все още е благодатно време, за да Му позволим да ни измие, очисти и изкорени злото, което се крие дълбоко в тях.

Искам да израствам във вяра, така че да има Вяра на земята, когато Исус дойде отново!

Колко ясно е това?

(31 май 2010 г.)

Толкова ми беше приятно да чета написаното от Гари Хълкуист в списанията *Теос*! В момента чета бр. 5 – *Борбата за Духа*.

Два цитата на Е. Г. Уайт, цитирани от Гари, когато се съпоставят, правят нещата толкова ясни:

Има само една сила, която може да откъсне

хватката на злото от сърцата на хората, и това е **силата на Бог в Исус Христос**. Само чрез кръвта на Разпнатия има очистване от греха. Единствено Неговата благодат може да ни направи способни да устоим и да подчиним наклонностите на нашето паднало естество. (*Свидетелства към църквата*, том 8, стр. 291, 1904 г.)

Грехът можеше да бъде отблъснат и победен **само чрез мощното посредничество на Третото лице на Божеството**, което щеше да дойде не с умерена сила, но в пълнотата на божествената мощ. (*Копнежът на вековете*, стр. 671, 1898 г.)

Сравнете тези два цитата и става толкова ясно, че Светият Дух/Третото лице на Божеството е „силата на Бог в Исус Христос“. Това е Техният Дух / сила / ум – на Бог и Неговия Син.

Харесвам и цитата:

Христос ни казва, че Светият Дух е Утешителят, а Утешителят е Светият Дух, „Духът на истината, който Отец ще изпрати в Мое име“. „Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас завинаги, Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас“ (Йоан 14:16, 17). **Това се отнася за всеприсъствието на Христовия Дух, наречен Утешител.** (*Ръкописи*, том 14, стр.179, Писмо 7, 6 ноември 1891 г.)

Това ясно ли е?

Преди га повикам, Той отговори!

(5 юни 2010 г.)

И ще стане така, че преди да са повикали, аз ще отговоря; и докато те още говорят, аз ще слушам. (Исая 65:24)

Докато се прибирах от пазаруване преди 2 дни с нашия 4WD LandCruiser, бях спряна от полицията за рутинен тест с дрегер – няма проблем. Полицаите оглеждат набързо и автомобила – няма видими проблеми по гумите или нещо друго. Отново на път!

Няколко минути по-късно селският път ми се стори малко неравен. След това разбрах, че не е пътят, а колелото ми. Забелязах безопасно място за спиране, когато се чу звук от силна експлозия и да – дойде от една от задните ми гуми! Малко страшно! И да – обичайната женска реакция е да изкрещя! За щастие, това безопасно място беше срещу една къща.

При огледа задната гума се оказа спукана. Сега какво да правя? С моя 11-годишен син аутист на пътническата седалка, който крещи и плаче. (Той не се справя много добре, когато нещата не вървят по начина, по който трябва! Би спрял да крещи, ако просто скочех обратно, за да продължим към вкъщи. Съжалявах, но това не беше възможно). Имах нужда от помощ, за да се повдигне автомобилът с крик и да се смени гумата. Не мислех, че бих могла да направя това сама.

Обадих се на Ейдриън, за да се уверя, че членството ни в NRMA (пътна помощ) покрива това превозно средство, но не – оказа се, че покритие има само колата, с която Ейдриън е в момента - на около 800 км северно от нас!

Възможността да напусна колата и заедно с крещящия ми син да тръгна пеша до следващия град, за да получа помощ, би била „твърде тежък половин час“.

Не се наложи да чакам дълго за отговор – още дори не се бях помолила на Бог да ми помогне и все още говорех по телефона с Ейдриън, когато един мъж от къщата наблизко дойде и ме попита дали имам нужда от помощ. Дъщеря му била в предния двор и се стреснала от експлозията.

Човекът донесе хидравличен крик и без никакви проблеми постави резервната гума вместо мен. Дъщеря му каза, че иска да бъде „учител по специално образование“. Тъй като Даниел крещеше през цялото време, аз я попитах:

„Това не променя ли мнението ти?“ Тя не беше лесна за разубеждаване - каза, че обича тези деца.

Колко добър е Бог – оказва помощ веднага, при това с хора, които имат сърце, изпълнено с любов към децата със специални нужди.

Когато благодарих на човека, се чу гръм от приближаваща буря, но Бог даде една красива дъга, сякаш благодареше на господина от мое име. Само минути след като тръгнахме отново, заваля дъжд. Божият момент е точен!

Хвалете Бог за Неговата любов и милост!

Роджър ангел ли беше?

(12 юни 2010г.)

Не съм сигурна. Срегнах го във влака.

Преди около 6 месеца с Даниел, моя 11-годишен син с аутизъм, се отправихме към гарата, за да вземем влак, но той замина пред очите ни. Даниел започна да крещи

и да ме удря. Никакво обяснение относно това, че не сме успели да се качим на този влак, не можеше да проникне в мозъка му сега, когато беше в криза. Това не е просто изблик на малко дете, което иска своето. Това е поведението на някого, който се бори да осмисли света около себе си. Той е усъвършенствал изкуството да използва диафрагмата си, за да произвежда много силен, висок, пронизващ ушите писък; и удря главата си толкова силно, че човек би си помислил, че ще си причини мозъчно увреждане; а наскоро започна да удря и нас; хвърляше всичко, което беше в обсега му! В такива моменти не трябва да правя нищо, освен да защитавам имуществото и хората, докато всичко свърши.

Един мъж извика на дамата до мен: *Някое от вашите момичета ли вдига толкова шум?* В нейна защита казах: *Не, синът ми е. Той има аутизъм и му е трудно да се справи с...* Не довърших. Помислих си: *Няма нужда да ти обяснявам... Така или иначе не би те заинтересувало... Безпокоиш се само защото ти е трудно да се съсредоточиш върху това, което се опитваш да прочетеш... Не би се развълнувал от истината, че трябва да се справям с това всеки ден – публично и насаме.* Жената ми каза: *Трудно ти е като майка, нали?* „Да...” Обясних малко от причината за разстройването му.

Знам, че има основателни причини за неговите „сривове” - той не разбира, че понякога трябва да изчака, че нещата се променят, че нещата сменят местоположението си, че може да не работят, както са работили преди, че понякога се повреждат. Той например не разбира защо този път няма същото ястие като от миналото хранене. Тревожи се, когато не знае къде отива, какво ще се случи. Понякога се претоварва от твърде много сетивни възприятия и започва постоянна болка/проблем, който той нарича „плюсцене“ в мозъка, и болка в червата.

Седях там – бранейки се от ударите на Даниел, докато

той отново се успокои. Тогава мислите ми се отправиха към спомени и приятели, надежди и разочарования.

Сълзи бликаха, докато си припомнях някои от другите неотдавнашни места, на които това се беше случвало публично – летища, търговски центрове, влакове, семейни празници, различни излети – свикнах с „всички очи“, взиращи се в нас, с направените коментари, с виковете от други хора да „затворя това дете“.

Мислех си за моя приятелка, чийто 5-годишен син – също с диагноза аутизъм – току-що беше получил заключение „напълно възстановен“. Радвам се за тях... Но боли много... Опитавме всичко, което можахме да намерим и да си позволим, за да помогнем на Даниел през последните 8 години...

Спомнях си за всички хора, които сме виждали на консултации и терапии – психолози, логопеди, професионални терапевти, програми за управление на поведението, центрове за аутизъм, специални училища, алерголози, педиатри, лекари по биомедицина (дори скъпи специалисти от САЩ), терапевти за лечебно раздвижване... Необходимите услуги – отдих, медицински и комуникационни помощници... Цялото време, прекарано в терапии (час при специалист) и в домашни програми – образователни, поведенчески, двигателни, слухови терапии, речева терапия... домашно обучение (преди 4 години се наложи да прекъснем присъственото обучение в училище).

Мислех за ежедневните часове допълнителна работа – смесване на множество добавки и впръскването им в устата му; допълнително готвене поради специални диетични нужди; допълнително пране и почистване (мокри легла и намазване на изпражнения върху легло, килим, стени, батут, пътеки, да не споменавам косата му!); подпомагане при обличане, къпане, тоалетна, почистване на зъбите, хранене; програми за домашна терапия; използване

на устройство за комуникация при домашното обучение и при по-сложни разговори...

Мислех си за всички лишения от сън, които съм понасяла – понякога седмици наред, преживявайки с по 3-5 часа сън на нощ – заради децата, понеже не спят добре...

Мислех си за всички случаи, в които сменяхме дома си – 7 пъти през последните 3 години – в търсене на подходящото място за нашето семейство, за да получим услугите, от които се нуждаем, и да възстановим здравето си...

Мислех си за похарчените пари (вероятно около \$120 000) и за цялото набиране на средства – за всичко, което трябваше да направя, за да събера парите за нуждите на Даниел, тъй като през над половината от последните 10 години Ейдриън е бил без платена работа поради собствените си здравословни проблеми...

Всичко, което направихме, помогна – повечето пари, които похарчихме, си струваха... Но след всичко това нашето дете си остава с диагнозата... Ние все още сме тук – с тежък аутизъм – ограничена реч, obsесивно-компулсивно поведение, ограничени социални контакти, забавено развитие и тези сринове!!!

Нашият влак дойде, качихме се, намерихме последното свободно място в претъпкания вагон. Седях там, сълзи напиреха в очите ми; твърде уморена, за да плача наистина – бях плакала толкова много преди това. Искаше ми се да имах отговорите, за да разреша проблемите на Даниел... Но най-вече – просто бях толкова уморена от всичко. Всичко е толкова трудно. Има дни, в които ми се иска това да е някаква работа – не искам да напускам или да се отказвам, а само да се обадя и да кажа, че не мога да отида на работа, защото съм болна. Но просто трябва да продължа. Отне ми около 30 минути, за да подредя мислите си на самосъжаление и да се примиря с положението, в което Бог е допуснал да бъда.

Бог има Своите причини детето на приятелка да бъде „напълно възстановено“, а ние все още да се борим с такава трудност. Един ден ще разбере. Знам, че Бог обещава да задоволи всички наши нужди и нищо, през което допуска да преминем, не е твърде много за нас.

Може би така Даниел е предпазен от многото изкушения, пред които са изправени другите момчета, тъй като аутизмът позволява невинност по отношение на голяма част от това, което се случва в света. Той има една непринудена връзка с Бог, обича да пее християнски песни от DVD-тата си и обича да ходи на църква. През голяма част от деня е много щастлив – смее се много. Той е толкова поляризиран образ – всичко е или включено, или изключено при него – или наистина е щастлив, или е в тези състояния, когато крещи.

Малко преди да приключи нашето пътуване с влак, ние се преместихме на място от другата страна на вагона. Един възрастен господин се приближи и попита: *Имате ли нещо против да седна тук?* Той се представи като Роджър, а жена му, която седеше отсреща, беше, мисля, Бернита. Той си побъбри с мен за Даниел, за това къде живеем и къде живеят те. Но едно от първите неща, които ми каза, беше: **Вършиш добра работа с него.** Може това да не са точните думи, но със сигурност бяха в този смисъл. Роджър и Бернита слязоха на същата станция като нас и се качиха на лифта. Разделихме се.

Как Роджър разбра за борбата, която именно имах в ума си? Как разбра за голямата ми нужда от малко увереност относно всичко, което правех с Даниел?

Зная, че моят Небесен Отец разбираше, че се нуждая от известна увереност. За моя радост, осъзнах – **моят Небесен Отец беше, Който ми говореше чрез този човек. Моят Небесен Отец ми каза, че смята, че върша добра работа с Даниел, че е доволен от мен!!!**

Малко разбирах колко нужна щеше да ми бъде тази увереност през следващите няколко седмици:

- Когато посетих приятелка, която не бях виждала от 15 или 20 години – отседнала с баща си в пенсионерското селище, където живееха моите родители. Оставих Даниел в колата, на алеята към къщата на родителите ми, за да може да отиде при тях, когато бъде готов... Върнах се и открих, че е счупил предното стъкло с крак или бутилка вода, или нещо подобно! Цената да бъда социална и да се радвам на приятелство!
- Когато почиствах от изпражненията, размазани по стените на банята, по батута и по пътеката в двора;
- Когато удряше и хвърляше разни неща из стаята в 3:00 часа през нощта, защото това “плющене” в главата му го подлудява – и бях сама, защото съпругът ми и другият син бяха на гости при роднини в друг щат;
- Когато събирах парчетата от счупена чиния, която е хвърлил в хола – заради “плющенето”, което усеща;
- Когато крещеше и ме удряше, защото храната му още не е готова (а има ниска кръвна захар) или пък му е твърде гореща и може да изгори устата и вътрешностите му;
- Когато чистех пода на тоалетната след него всеки път, когато влизаше там, защото не уцелваше тоалетната чиния;
- Когато крещеше, защото отивахме в нов, непознат за него търговски център.

Роджър не би могъл да знае за емоционалната борба, която преживявах – откъде знаеше, че имах нужда да чужа това? Не го направи той, а Бог го направи, като внуши на Роджър да дойде и ми каже тези думи. Роджър послуша и стана **канал на благословение от моя Небесен Отец.**

Или пък Роджър знаеше? Дали не беше ангел – моят ангел пазител, изпратен с насърчителни думи за мен?

Не знам – но предполагам, че няма значение дали Роджър е бил ангел, или човек – той пак беше **канал, чрез който ми беше дадена вест, директно от небето, че Бог е доволен от мен.** И мисълта, че Бог одобрява моята работа, ме крепи през трудните моменти, които все още изживявам.

Справяне със самосъжалението и негодуването

(13 юни 2010 г.)

Изминали са 6 месеца от срещата с „Роджър“ (вижте моя блог *Беше ли Роджър ангел?*), когато Бог в милостта Си ми беше пратил вест на увереност, че е доволен от мен.

Спомням си друг един случай през далечната 2001 г. - Даниел вече развиваше аутизъм, а Ейдриън беше много болен. Намирах всичко това за тежко. Помня, че влязох в спалнята си, коленичих и изплаках всичко на моя небесен Отец. За част от секундата почувствах една ръка около раменете си и тихото обещание, че Той няма да премахне всички трудности, но ще бъде до мен, за да премине през тях с мен. Това обещание ме крепеше дълго време.

Макар и да ценя тези уверения в Неговата любов и одобрение, сега Бог ме води към по-дълбоко разбиране на мен самата и на това как да се справям с изпитанията.

Да, нашето семейство имаше своя дял изпитания. Дори вчера – по-малкият ни син, този с аутизъм, имаше

толкова лошо главоболие от „плющенето“ в главата, което получава, че крещеше, плачеше, хвърляше предмети, удряше в продължение на 6 часа, преди най-накрая да заспи в нощен сън. Сън - какво облекчение!

С ума си разбирам, че Бог позволява да дойдат трудни времена, за да пречисти нашите характери:

Братя мои, смятайте за пълна радост, когато попадате в различни изкушения; Като знаете *това*, че изпитанието на вашата вяра произвежда търпение (Яков 1:2-3);

И той ще седне *като* претопяващ и пречистващ сребро; и той ще пречисти синовете на Леви и ще ги пречисти като злато и сребро, за да могат да принесат на ГОСПОДА принос в правда (Малахия 3:3).

С ума си разбирам, че Бог ще ни даде силата да устоим на изкушения и в трудни времена:

Господ знае как да избави благочестивите от изкушения (2 Петрово 2:9);

Не ви е постигнало друго изкушение освен това, което е обичайното за хората; но Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изкушени повече, отколкото можете; но заедно с изкушението ще даде изход, за да можете да го *понесете* (1 Коринтяни 10:13).

Но в сърцето си съм твърде склонна да се отдавам на „самосъжаление“, когато имам изпитания. Господ ми посочи, че под самосъжалението и реакциите на самоутешение (поради самосъжалението) се крие нещо зло. Това е невидимата сила на отровата на змията, следа от лъжата, с която Ева била захранена в градината.

Змията иска да повярвам, че Бог не се отнася честно с мен; че е направил живота ми твърде труден. Открих, че

казвам неща като: „Всичко е твърде трудно“; или: „Защо животът трябва да е толкова труден?“; или: „Колко още от това трябва да приема?“; или: „Не мога да понеса повече от това“; или дори: „Ако животът трябва да продължи така, по-добре да ме няма повече“. Не поставям ли под съмнение Божията мъдрост в подреждането на живота ми? Не вярвам ли на лъжата на змията по този начин?

Като поддържах тези мисли, аз вярвах на лъжите на змията за Бог, заразявах се с нейната отрова и се разболявах от негодувание срещу начина, по който Бог ме водеше. Това негодувание често е маскирано, подсъзнателно и неясно. Но когато Господ ме накара да погледна дълбоко в себе си, за да видя причините за моите реакции, негодуванието беше разкрито.

И така – под самосъжалението и реакциите на самоутешение се криеше злото на **негодуванието** срещу Бог. Това негодувание всъщност е обвинение срещу Божията мъдрост, гняв срещу Неговото подреждане на живота ми. Не е ли започнал така целият спор с Луцифер на небето?

Помолих Господ да ми прости за гнева ми към Него, за недоволството ми от начина, по който Той е водил живота ми. Помолих Го да ми помогне да имам „вярата на Исус“ и „ума на Исус“, за да мога да избира да се доверя на Божието водителство и да се подчиня на изпитанията, когато дойдат.

Моля Бог да ми помогне да се доверя напълно на обещанията Му:

И знаем, че всичко съдейства за добро на онези, които обичат Бога, на онези, които са призвани според *Неговото* намерение (Римляни 8:28);

Всичко, което ни е обърквало в Божиите провидения, ще стане ясно в бъдещия живот. Трудните за разбиране неща ще намерят обяснение.

Тайните на благодатта ще се разкрият пред нас. Там, където ограничените ни умове са откривали само объркване и неспазени обещания, ще видим най-съвършената и красива хармония. Ще знаем, че безкрайната любов е подредила преживяванията, които са изглеждали най-трудни. Когато осъзнаем нежната грижа на Този, Който прави всички неща да действат заедно за наше добро, ще се радваме с неописуема и славна радост (*Свидетелства към църквата*, том 9, стр. 286, § 2).

Цитирам Гари Хълкуист (в коментар към друг блог): *Исус вече е моят герой! Той е капитанът на нашата вяра. Ние сме тези, които не само спазват Божиите заповеди, но имат също и вярата на Исус – вяра, която е приела всичко, което Неговият Отец Му е дал, подчинявайки се и почивайки Си единствено в Неговата грижа и защита.*

Нека това бъде моето преживяване днес – и вашето също!

Пример за мъжко Водачество В семејства от Стария завет

(28 юни 2010 г.)

Мъжът ѝ може да утвърди и мъжът ѝ може да унищожи всеки оброк и всяко клетвено задължение за смиряването на душата ѝ; но ако мъжът ѝ ден след ден продължава да мълчи, тогава той потвърждава всичките ѝ оброци и всичките задължения, които са върху нея; той ги е потвър-

дил, защото не ѝ е казал нищо в деня, когато ги е чул. Но ако ги унищожи някак после, след като ги е чул, тогава той ще носи нейния грях. Тези са наредбите, които ГОСПОД заповяда на Моисей да се пазят между мъж и жена му и между баща и дъщеря му в младостта ѝ, докато е в бащиния си дом, относно оброците. (Числа 30:13-16)

В Числа 30 на Моисей са дадени указания за случаите, когато мъж или жена “направи оброк на Господ или се закълне с клетва, та обвързва душата си със задължение”. Ако някой **мъж** направи такъв оброк или се закълне с клетва, задължението стои – той трябва да изпълни това, което е изговорил. Обаче, ако една **жена** направи оброк или се закълне с клетва, задължението остава в сила само ако баща ѝ (ако тя все още живее в къщата му) или съпругът ѝ (ако е омъжена, когато направи obroka) го позволи (или „замълчи“, когато чуе obroka ѝ). Ако бащата/съпругът не ѝ позволи, той прави задължението невалидно и „Господ ще ѝ прости”. Ако жената е вдовица или разведена и оброкът не е направен, когато е била омъжена, тогава задължението ѝ остава в сила. Ако една жена направи оброк и съпругът ѝ забрани, но по-късно от деня, в който е направила obroka, Библията казва, че „той ще носи нейното беззаконие”.

Това е пример за структурата на властта, под която се е намирала жената – тя е била под закрилата на своя баща или на своя съпруг. Предполагам, че бащата/съпругът е можел да забрани оброк, който би ѝ навредил.

Просто интересно наблюдение, потвърждаващо някои от принципите, които изучавахме!

Опитваме ли се да си устроиваме празнична Вечеря на бойното поле?

(9 октомври 2010 г.)

Защото ние не се борим срещу плът и кръв, а срещу началствата, срещу властите, срещу владетелите на тъмнината на този свят, срещу духовното нечестие в небесните места. (Ефесяни 6:12)

Ние не разбираме така, както би трябвало, ужасната борба, която се води между невидими сили, спора между верни и неверни ангели. Над всеки човек се борят добри и зли ангели. Това не е въображаема борба. Не участваме във военни игри. Ние трябва да се срещнем с най-мощните противници и от нас зависи кой ще победи. *(В небесните места, стр. 253)*

Толкова често, изтощени от нашите изпитания, искаме да можеше животът да е по-спокоен и по-лесен. Но да имаме лесен живот тук, означава да пропуснем възможността, която Бог ни дава да преодолеем трудностите чрез молитва към Него за помощ и вяра в обещанията Му. Чрез изпитанията Той ни учи за злините, които все още се спотайват под повърхността на нашите характери и трябва да бъдат победени.

Не гледайте на изпитанието като на нещо странно, а като на средство, чрез което трябва да бъдем пречистени и укрепени. „Считайте за пълна радост, когато падате в различни изкушения – увещава Яков, - като знаете това, че изпитването на вашата вяра произвежда търпение“ (Яков 1:2, 3). В бъдещия живот ще разберем неща, които тук много ни объркват. Ще разберем колко силен Помощник сме имали и как ангели на Бога са били упълномощавани да ни пазят, докато сме следвали съвета на Словото на

Бог. (*В небесните места*, стр. 257)

Нашият небесен Баща не огорчава и не насърбява с желание хората. Той има Своята цел във вихъра и бурята, в огъня и в потопа. Господ позволява на бедствията да дойдат при Неговия народ, за да го спаси от по-големи опасности. Той желае всеки внимателно да изследва собствено-то си сърце и след това да се приближи до Бога, за да може Той да се приближи до него... Всяка спасена душа трябва да участва с Христос в Неговите страдания, за да може да бъде участник с Него в славата Му. Малцина разбират защо Бог ги подлага на изпитание. Чрез изпитването на нашата вяра ние придобиваме духовна сила. Господ се стреми да научи хората Си да разчитат изцяло на Него. (*В небесните места*, стр. 265)

Но ние искаме лесен живот! Харесва ни да правим каквото си поискаме, да няма изпитания, да ни е удобно.

В ума си виждам картина на бойно поле, горящо в огън от единия до другия край. И в центъра на военните действия група хора, насядала около една маса, се опитва да си устрои празнична вечеря – мъчи се да се наслаждава на храната, на музиката, на компанията, на гледката. Тя не престава да се ядосва поради всичкия шум и досада на тази битка, която се води край нея – желае да изчезне, чуди се защо се води и защо трябва да продължава да ѝ разваля празненството.

Колко абсурдно!!! Но така е с нас в живота – ние сме всред най-голямата битка, която някога се е водила – великата борба между доброто и злото. А се чудим защо опитът ни да имаме спокоен и щастлив живот все се смущава от изпитания и проблеми!

Още ли се опитвам да си устройвам празнична вечеря на бойното поле?

Ние ще отидем на груга Вечеря! Но не сега...

(16 октомври 2010 г.)

Още ли се опитвам да си устройвам празнична вечеря на бойното поле?... Да, по фини начини, всеки ден. Откривам, че все още се опитвам да имам „лесен“ живот и се обърквам от изпитанията, които застават на пътя ми. В ума си знам, че изпитанията ми са за мое добро – да отсея от характера си целия егоизъм, негодувание и грях, които се спотайват вътре в мен. Но човешкото сърце все още желае спокойствие и леснина!

Но тук няма да има спокоен и лесен живот.

Освещението не е работа за миг, час или ден. Това е непрекъснат растеж в благодатта. Ние не знаем днес колко тежка ще бъде нашата борба утре. Сатана живее и е деен и всеки ден трябва настойчиво да викаме към Бог за помощ и сила да му се съпротивим. Докато Сатана царува, ще трябва да покоряваме себе си, да побеждаваме злините, които ни обсебват, и няма място, на което да спрем, няма точка, до която да дойдем и да кажем, че сме постигнали напълно всичко...
(*Божията удивителна благодат*, страница 291)

Но въпреки че трябва да сме част от битката на бойното поле (а не да полагаме усилия да си устройм празнична вечеря), ние не се бием сами. Когато викаме за помощ, тя ни се дава – Божият Дух и ангелите от небето. Бог обещава да ни помогне, когато Го призовем искрено. Той ни уверява, че нито едно изкушение няма да бъде толкова голямо, че да не му устоим с Негова помощ, и че Той ще задоволи всички наши нужди.

Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне. Никакво изкушение не ви е постигна-

ло, освен това, което е обичайно за човек; но Бог е верен, Който няма да позволи да бъдете изкушени повече, отколкото можете; но заедно с изкушението ще даде също така изход, за да можете да го издържите. (1 Коринтяни 10:12-13)

Мога да правя всичко чрез Христос, който ме укрепва. (Филипяни 4:13)

Но моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава чрез Христос Исус. (Филипяни 4:19)

Затова нека пристъпим смело към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да помогне във време на нужда. (Евреи 4:16)

Затова, макар и да сме в ожесточена битка, ние не се бием сами. Имаме помощ точно до нас. Ние ще отидем на друга „Вечеря“, но когато битката приключи. Това ще бъде най-прекрасната празнична вечеря, с най-прекрасната музика, с най-прекрасната компания, която някога бихме искали:

Не мога да опиша чудесните неща, които видях там. О, ако можех да говоря на езика на Хаанан, тогава можех да разкажа малко за славата на по-добрия свят. Видях там каменни плочи, на които имената на 144 000 бяха гравирани със златни букви. След като видяхме славата на храма, излязохме, а Исус ни остави и отиде в града. Скоро отново чухме прекрасния Му глас, който казваше: „Елате, народе Мой, вие излязохте от голяма скръб и извършихте волята Ми; пострадахте за Мен; влезте на вечеря, защото ще се препаша и ще ви служа“. Ние извикахме:

„Алилуя! Слава!“ и влязохме в града. И видях маса от чисто сребро; тя беше дълга много мили,

но погледът ни се простираше отвъд нея. Видях плода на дървото на живота, манната, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други плодове. Помолих Исус да ми позволи да ям от плодовете. Той каза: „Не сега. Тези, които ядат плодовете на тази страна, няма да се върнат повече на земята. Не след дълго, ако си вярна, ще ядеш от плода на дървото на живота и ще пиеш от водата на извора“. И Той каза: „Ти трябва отново да се върнеш на земята и да разкажеш на другите това, което ти разкрих“. Тогава един ангел внимателно ме отнесе долу в този тъмен свят. Понякога си мисля, че не мога да остана тук повече; всички неща на земята изглеждат толкова мрачно. Чувствам се много самотна тук, защото съм видяла по-добра земя. О, да имах крила като гълъб, тогава щях да отлетя и да си почина! (*Ранни писания*, страници 19-20).

Нека всички бъдем верни, докато сме на бойното поле, за да можем да присъстваме на най-великата „Вечеря“, която се е случвала някога във Вселената!

Права и привилегии

(6 ноември 2010 г.)

Защото заплатата на греха е смърт; но Божият дар е вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ. (Римляни 6:23)

Чрез бунт и вероотстъпничество човекът загубил благоволенията на Бог; не своето истинско положение, защото той не би мо-

гъл да има никаква стойност, ако тя не му се придава в Божия скъп Син. Този момент трябва да се разбере. Той [човекът] се лиши от онези привилегии, които Бог в Своята милост му предостави като безплатен дар, поверено съкровище, което да се използва за напредване на Неговата кауза и Неговата слава в полза на съществата, които Той беше създал. В същия момент, в който Божието творение отказа да се подчини на законите на Неговото царство, то стана невярно към Господното управление и напълно недостойно за всички благословения, с които Бог го беше облагодетелствал.

Това беше състоянието на човешката раса, след като човекът се отдели от Бог чрез престъпление. **Тогава вече нямаше право на глътка въздух, слънчев лъч или частица храна.** А причината, поради която човекът не беше унищожен веднага, беше, че Бог толкова го обичаше, че отдаде Своя скъп Син да понесе наказанието за неговото прегрешение. Христос предложи да стане поръчител и заместник на човека, та чрез неподобна благодат човекът да получи право на втори опит – втора проверка – имайки случая на Адам и Ева като предупреждение да не престъпва Божия закон, както те направиха. И тъй като човекът се радва на Божиите благословения в дара на слънчевата светлина и дара на храната, от негова страна трябва да има поклонение пред Бог, чрез което да признава с благодарност, че всичко идва от Него. Всяко нещо, което Му връщаме, ни е било дадено от Него преди това.

Човекът наруши Божия закон и чрез Изкупителя бяха дадени нови и допълнителни обещания на друга основа. **Всички благословения трябва да идват чрез Посредник.** Сега всеки

член на човешкото семейство е предаден изцяло в ръцете на Христос и **каквото и да притежаваме – пари или къщи, или земи, или умствени способности, или физическа сила, или интелектуални таланти** – в сегашния живот и благословенията на бъдещия са **дадени за наше притежание като Божии съкровища**, за да бъдат вярно изразходвани в полза на човека. Всеки дар е подпечатан с кръста и носи образа и подписа на Исус Христос. **Всички неща идват от Бога. От най-малките блага до най-големите благословения всички протичат през единия Канал – свръхчовешко посредничество, попръскано с кръвта, която е безценна, защото това беше животът на Бог в Неговия Син.**

Сега никой човек не може да даде на Бог нещо, което досега да не е Негово. (Помнете: „Всичко е от Теб и от Твоето даваме на Теб“ (1 Летописи 29:14). Трябва да представяме това пред хората навсякъде, където и да отиваме – че ние не притежаваме нищо, че не можем да предложим нито ценност, нито дело, нито вяра, които да не сме получили преди това от Бога и на които Той да не може да сложи ръката Си по всяко време и да каже: „Това са Мои дарове, благословения и таланти, които ти поверих не за да се обогатиш, но за да се усъвършенстваш в мъдрост за полза на света“. (Вяра и дела, стр. 21-22)

Права: Често съм живяла така, сякаш е мое „право“ да имам хубав, лек живот; да имам време и енергия да правя неща, които искам да правя. При всичките трудности, с които се сблъскахме напоследък с нашия по-малък син, понякога дори сме се мъчели да намерим време и сили за нещата от първа необходимост у дома (напр. почитване, пране, хранене). Това често ме е карало да изпитвам не-

годувание, чувство на безсилие и гняв. Но Бог ме учеше, че не е мое „право“ да имам времето и силите да върша тези неща.

Привилегии: Вместо „право“, Бог ме учеше да смятам за „привилегия“ това да имам време и сили да върша нещата, които трябва да върша, както и да имам мир в изпитанията.

В такъв случай моят фокус може да бъде положителен (благодарна, възхваляваща Бог, когато ми е дадено времето и силите да работя) вместо отрицателен (негодуваща по време на изпитания, защото нямам време да върша някои неща или поради преживяванията, които пропускам). Този фокус ми помага да вярвам, че Бог допуска всички наши изпитания за наше добро – как иначе бих могла да науча тези уроци? Понякога се чувствам като бавно заучаващ ученик. Но поне се уча и се усъвършенствам в Божията работилница за характери!

Красив химн: „Ден след ген“

(23 ноември 2010 г.)

Миналия съботен следобед се насладих на привилегиата да свира на пиано и да размишлявам върху думите на химните.

Този наистина ми проговори (химн 532, „Ден след ден“), така че реших да споделя текста с всички вас.

Ден след ден и с всеки изминал момент

Сила намирам, за да посрещна изпитанията си тук.

Доверявайки се на мъдрото дарителство на моя Баща,

нямам причина за безпокойство или страх.

Този, Чието сърце е безмерно добро,

дава всеки ден това, което смята за най-добро. С любов допуска и наслада, и болка,

смесвайки труд с мир и почивка.

Всеки ден Самият Господ е близо до мен със специална милост за всеки час;

С удоволствие би понесъл всичките ми грижи и би ме развеселил –

Той, Чието име е Съветник и Сила.

Защитата на Неговото дете и скъпоценност е отговорност, която възложи на Себе Си;

„Според дните ви ще бъде мярката на силата ви.“

Това е обещанието към мен, което Той даде.

Помагай ми тогава във всяка скръб,

така че да се доверя на Твоите обещания,

Господи,

за да не загубя на вярата сладката утеха, предложена ми в Твоето свято Слово.

Помагай ми, Господи, когато трудът и бедата се срещат,

да приемам като от Бащина ръка

един по един дните, моментите отлитащи,
докато достигна обетованата земя.

(Бях включила връзки към два видеоклипа в YouTube на този химн. Те може вече да не са налични.)

<https://www.youtube.com/watch?v=99tSt4XLZV4>

<https://www.youtube.com/watch?v=XY8OrhayhFI>

(Забележка: По-късно този химн стана много специален за нас като семейство.

През юни 2016 г. при баща ми Алън Мастърс се появи затруднение в дишането. Беше установено, че има рак на белия дроб. Той беше електротехник и през годините беше работил в сгради с азбест. Само след 10-седмично боледуване той почина през август.

Този химн се изпя на погребението на моя баща. Той беше специална утеха за майка ми, Джийн Мастърс, в скръбта ѝ.)

Војна, Војна... Не можем да приемем мир при такива условия

(23 ноември 2010 г.)

А сега на Онзи, Който може да ви предпази от падане и да *ви представи* безукорни пред присъствието на Своята слава с голяма радост. (Юда 24)

В тези последни дни, когато беззаконието ще изобилства и любовта на мнозина ще охладнее, Бог ще има хора, които да прославят името Му и да стоят като изобличители на неправдата. Те трябва да бъдат „особен народ”, който ще бъде верен на Божия закон, когато светът ще се опита да направи неговите предписания невалидни; и когато водещата до обръщане сила на Бог работи чрез Неговите служители, войнствата на тъмнината ще се подредят в боен ред за безмилостна и решителна съпротива... **Ще има постоянна борба от момента на нашето решение да служим на Бога на небето, до когато бъдем избавени от този настоящ зъл свят. Няма уволнение от тази война....** (Удивителна благодат, стр. 333, § 2)

Нашата работа е настойчива и като верни войници на Исус ние трябва да носим окървавеното знаме в самите крепости на врага... **Ако се съгласим да сложим оръжие, да свалим окървавеното знаме, да станем пленници и слуги на Сатана, можем да бъдем освободени от борбата и страданието. Но този мир ще бъде постигнат само със загубата на Христос и небето. Не можем да приемем мир при такива условия. Нека бъде война – война до края на земната история, а не – мир чрез ве-**

роотстъпничество и грях. (*Удивителна благодат*, стр. 333, § 3)

Няма празнична вечеря на бойното поле!

Няма уволнение от тази война, няма освобождаване от борбата и страданието, няма мир – освен със загубата на Христос и небето – не можем да приемем мир при такива условия.

В ежедневните битки, които понякога като че ли ми надвиват, аз желая мир. Четенето на цитати като този помага - аз съм твърдо решена и избирам да служа на истинския Бог на Небето, така че мога да очаквам съпротива от врага от този ден до края на времето си на тази земя.

Слава на Бога, Той е дал толкова много обещания да ни помага и да ни защитава в тази борба. Той ще пази всички ни от падане, докато продължаваме борбата си с врага всеки ден, като знаем, че Той е обещал никога да не ни изостави, нито да ни забрави, и ще осигури всички наши нужди.

Избирам да изисквам Неговите обещания, за да участвам в добрата битка на вярата днес и всеки ден.

**Урок за благословение/проклятие –
моят страх означава, че синът ми не
може да победи**

(27 ноември 2010 г.)

Винаги научавам нови неща. Уроци за **благословенията/проклятията и предаването по канала родител – дете.**

Нашият 12-годишен син има много здравословни предизвикателства. През последните повече от 2 години той изпитва ужасна болка в корема и главата. А през последните 6 месеца болката се изостри до краен предел и доведе до страшно агресивно поведение и буйство. За съжаление, понеже е неспособен да ни каже какво му е, отне много време, докато проумеем причината за проблемите. Напоследък с някои промени в диетата и добавките ние вярваме, че Господ е премахнал болката, която причини това поведение. Синът ни написа на своето комуникационно табло [CBoard], че болката е изчезнала. Слава на Бог! Алилуя! Често съм казвала, че ако можехме да отстраним „плющенето“ в главата му (както той го описва) много от проблемите ни щяха да бъдат разрешени.

И така, всичко е наред, нали? Не – следващият етап: Вярваме, че синът ни мина през период на потискане/измъчване от Сатана и неговите агенти. Той ежедневно се бореше с парализиращ страх/параноя. Това беше страх, че болката ще се завърне. През целия ден водеше борба с тези мисли и я проявяваше в абсолютно същите реакции като тези, които болката предизвикваше – все още крещеше, хвърляше предмети, чупеше ги, удряше ни, риташе ни. Всеки ден се молахме много. Научихме много за себе си.

За съжаление, през последните няколко години, живеейки с това поведение на нашия син и опитвайки се да се справим с него, ние развихме собствен цикъл на параноя/страх. Живеехме в страх от всичко, което предизвиква проявата на неговата агресия и насилие.

Един от страховете, които развих, беше този, че ако синът ни види, че ям нещо, което той не може да яде, или ме види да готвя храна, която не е подходяща за него, това ще възпламени буйството му. Така че започнах да готвя през нощта, след като заспи (следователно не се и наспивах) и да се храня в килера или в странни часове, за да не ме види. Открих, че ям много бързо, за да приключа с храненето – като с почти неприятно задължение. От по-

ведението ми бихте си помислили, че ям лоша храна – но това беше нормална храна (плодове, зеленчуци и т.н.). И докато се хранех, почти изпадах в паника, че ще влезе и ще види храната ми, от което храносмилането ми се влошаваше. За да се смила храната правилно, трябва да сте спокойни.

Преценявайки състоянието си един ден миналата седмица – опитвах се да сготвя нещо през деня – осъзнах, че цял ден съм била в паника. Бог ми показа грешката – чрез разбирането за канала родител – дете: това, което е в сърцата ни като родители, се предава в благословения или проклятия на нашите деца. Т.е., ако съм в паника/страх през целия ден и очаквам той да устои на изкушението да бъде в страх/паника, то аз очаквам невъзможното. **Моят страх показва, че не се доверявам на Бог** да ми помогне да посрещна буйното поведение, когато се прояви. Така че е неправилно да се моля синът ми да не живее в страх. Моите страхове позволиха на дявола да има достъп до сина ми, за да подхранва неговите страхове!

Разкаях се за греха си, че не се доверих на Бог. Помолих Го да ми помогне да живея според текста във 2 Тимотей 1:7:

„Защото Бог не ни е дал дух на страх, а на сила, на любов и на здрав разум”.

Реших да се доверя на Бог, вместо да живея в страх. Имайте предвид, че все още се опитвам да ям, когато синът ми не е наоколо, и да готвя, когато не е наблизо, но съм решена да не правя това в дух на страх, а да се доверя на моя Небесен Отец.

Знаете ли, че в рамките на няколко дни след това осъзнаване и решимост страхът/параноята на сина ми престана. Слава на Бога! Алилуя!

И така, всичко е наред, нали? Не... все още съм свидетел на същото поведение. Но сега, когато го питам защо крещи или хвърля предмети, или ме удря, това вече се

оказва свързано с нормални чувства. Той написа: „за да покажа, че не съм щастлив“. Например: че не е на небето вече, а е още на този свят; че иска да бъде там, където е баща му (Ейдриън трябваше да замине за няколко седмици, за да подиша малко планински въздух за здравето си); че батерията на неговия iPod се нуждае от зареждане и затова няма да работи.

И така, следващата ни фаза – молим се Бог да научи сина ни как да съобщава за негативните си чувства по социално по-приемливи начини. Неговото поведение на агресия и насилие е „единственият подход, който той познава, за да покаже, че не е щастлив“.

Винаги се учим! През какъв драматичен урок преминахме за влиянието, което състоянието на нашите сърца оказва върху децата ни и върху тяхната способност да преодоляват изкушенията.

Винаги е необходимо първо ние, родителите, да се променим, преди да очакваме децата ни да се променят. Научихме това чрез нашите борби със сина ни особено през последните 6 месеца. В сърцата ни се надигаше негодувание – животът ни е твърде труден, прекалено много изпитания (искаме тази вечеря на бойното поле!), а за известен период от време синът ни негодуваше, че не може да прави това, което брат му може да прави, и затова насочваше агресивното си поведение към него и неговите вещи. Това, изглежда, биваше преодоляно едва когато преодолявахме собствените си негодувания и поверявахме живота си повече в Божиите ръце – вярвайки, че изпитанията са позволени за усъвършенстване на нашия характер.

Друг урок, който научихме, за наш срам, беше, че ние сме му изпращали посланието, че нашите вещи са по-важни за нас, отколкото той беше като личност. Когато синът ни проявяваше това агресивно поведение и толкова много имущество беше повредено (счупени предмети, дупки

в стени и т.н.) – очевидно това ядосва родителите. А това, че бяхме удряни и ритани от собствения ни син, също ни ядосваше. И ние понякога ставахме малко агресивни към него – някой път като самозащита, но друг път от чувство на безсилие и незнание как да спрем цялото това буйство. Но за наш срам осъзнахме, че чрез всичко това сме изпращали на сина си посланието, че предметите са по-важни за нас, отколкото той е като човек. Затова трябваше да се покаем и да променим отношението си. Имахме нужда да го успокоим и утешим, вместо да бъдем резки и груби към него – защото поведението му обикновено е резултат от нещо вътре в него, с което той не знае как да се справи. Понеже животът му е ограничен у дома с мен – аз съм неговият свят. Давам си сметка с каква безнадеждност е трябвало да се справя той, когато не съм била добра с него. Моля се Бог да ми помогне да направя живота му тук приятен, така че лъчите от небесна светлина да греят по пътя му.

О, имаме толкова много неща, от които да се „отучим“, за толкова много неща да се покаем, толкова много неща да „учим отново“ – голямо израстване е необходимо, за да станем като Христос в начина, по който се отнасяме към нашите деца. Имам толкова голяма нужда от пълно доверие в Бог – ако поверявах цялото си сърце на Бог, нямаше да имам причина да се страхувам изобщо. Тогава синът ми щеше да има по-голям шанс да превъзмогва страха си.

Слава на Бога за това изпитателно време. Слава на Бог, че чрез изпитанията израстваме в доверието си към Него във всяка област на нашия живот; и все повече копнеем Светият Дух да бъде в сърцата ни, за да ни направи като Христос.

Но чакайте ... Има празнична Вечеря на бойното поле Въпреки Всичко!

(8 януари 2011 г.)

Да, макар да вървя през долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло; **защото Ти Си с мен**; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. **Ти приготвяш трапеза пред мен в присъствието на моите врагове**: Ти помаза главата ми с миро, чашата ми прелива. (Псалм 23:4-5)

Има приготвена трапеза за нас в присъствието на нашите врагове – не звучи ли като „празнична вечеря на бойно поле“?

В няколко от предишните си блогове бях отбелязала, че винаги търсим лесен живот, облекчение от нашите изпитания; но това не трябва да бъде така. Необходимо е да водим война с нашата греховна природа и с дявола, докато битката окончателно приключи.

Но каква е тази трапеза, която е пред нас в присъствието на враговете ни? Възможно ли е това да е уверението за присъствието на Христос с нас? Може би „трапезата с присъствените хлябове“, която представляваше присъствието на Христос като „хлябът на живота“ (Йоан 6:48)? Честем, че макар да минаваме през долината на смъртната сянка, не трябва да се страхуваме от зло, защото

„Ти Си с мен“.

Така че въпреки всичко наистина имаме „вечеря на бойното поле“. Но тя не е това, което си мислехме – лесен, спокоен живот и избавление от изпитанията ни. Вечерята, която имаме, е уверението в присъствието на нашия Спасител, Който води битките с нас на бойното поле, давайки ни сила за тях. В разгара на битката можем да пируваме с „хляба на живота“ в присъствието на нашите врагове,

като получаваме радост, която нашите врагове може никога да не познаят – радостта от Неговото присъствие.

Ти ще ми покажеш пътеката на живота; в присъствието Ти е пълнота от радост; от дясната Ти страна има постоянно веселие. (Псалми 16:11)

Всичките дни на страдащите са зло: но този, който е с весело сърце, има непрекъснат празник. (Притчи 15:15)

Умът на Христос може да даде свобода от аз-а

(7 май 2011 г.)

Преди малко повече от седмица се върнахме от нашата ваканция в САЩ, където се срещнахме с други от тази уеб общност – толкова хубаво бе да се срещнем лично с хора, с които сме се свързали онлайн, като Франк Клин, Рекс, Морган, Гари и Каролин Хълкуист, Джеф Уилсън, Майкъл и Джой Дилейни, Кори и др. За мен беше такава чудесна почивка от обичайните задължения у дома. Тя ме освежи, за да мога с подновена енергия да се справям с домашните предизвикателства – слава на Бога!

След конференцията в Amicolola Falls ние направихме екскурзия до места, свързани с историческото ни наследство, заедно с Гари и Каролин, Джонатан Ото и Ендрю Кобин. Имахме чудесни моменти, но по средата на пътуването Ейдриън започна да се разболява. Успя да издържи през по-голямата част от пътуването, но последните два дни не беше никак добре. Когато стигнахме до летището в Чикаго, за да оставим колата и да хванем самолетите (за

Гари и Каролин да се приберат у дома, а ние да летим за Сан Франциско), Ейдриън не беше в състояние да лети. Накрая отидохме с линейка от летището до една болница в Чикаго. Вместо да прекараме пет дни в Калифорния, разглеждайки още някои исторически/ културни обекти и националните паркове – Йосемити и Секиор – бяхме пет дни в болницата.

Бяхме на пътуването на живота си, а пропуснахме неща, които наистина искахме да видим – с много малък шанс (според мен) някога да можем да се върнем! Беше сериозно упражнение да оставим да се грижат за Даниел (нашия син с аутизъм) по време на триседмичното ни отсъствие – не виждах как някога ще имам тази възможност отново. Така че това наистина тества аз-а! Еремия 17:9 казва:

Сърцето е измамливо повече от всичко и отчайващо нечестиво; кой може да го познае?

А Римляни 7:18:

Защото знам, че в мен (тоест в плътта ми) не живее нищо добро; защото да желая е налице; но как да изпълня това, което е добро, не виждам.

В ситуации като тази аз-ът надига грозната си глава и битката започва. Аз бях ангажирана с това, през което преминаваше Ейдриън, грижейки се за него и молейки се за него; но също и чувствата на самосъжаление и негодувание се надигнаха, когато се изправих пред реалността, че нашата „хубава“ почивка се проваля. За първи път с Ейдриън бяхме на почивка заедно далеч от грижите с момчетата! Отидохме в САЩ – възможност, която се удава веднъж в живота! И той трябваше да се разболе! Не намирам в себе си това, което е необходимо, за да приема ситуацията и да поставя любовта към другите над егоистичните си размисли.

НО добрата новина е: свободата на евангелието в Христос – *не трябва да търся в себе си силата да победея*

егоизма. Като знам кой съм аз – един, който няма вродена сила и всеки миг се нуждае от физически и духовен живот от Бог – и като знам кой е Христос – Божият Син, Който дойде в човешка плът и взе нашето плътско естество, за да ни позволи да участваме в Неговото божествено естество – аз виждам истината за това къде мога да намеря силата, за да преодоля себелюбието си.

Римляни 8:3, 4 казва:

Защото това, което законът не можа да направи, тъй като беше слаб чрез плътта, Бог, като изпрати Своя собствен Син в подобие на греховна плът и за грях, осъди греха в плътта, та правдата на закона да може да се изпълни в нас, които ходим не по плът, а по Дух.

Свобода: Откривам, че имам много егоистични и негативни мисли; Но Исус казва в Йоан 8:11: „Нито Аз те осъждам – иди си и не съгрешавай вече;“. Бог не ме осъжда за тези мисли на моята плътска природа. Но Той казва (Филипийци 2:5): „Нека във вас бъде този ум, който беше и в Христос Исус“. Свободата, че мога да се моля на Бог: „Нямам в себе си това, от което се нуждая, за да обичам и да се грижа за Ейдриън в тази ситуация, и да превъзмогна тези мисли на разочарование, негодувание и себичност. Но Исус има тези победи – и аз се моля да мога да имам ума на Христос, така че да имам победата в тази ситуация“.

Слава на Бог за простотата на евангелието: аз нямам побеждаващата сила и любовта, от които се нуждая – Христос има това (Той го изработи за мен в човешка плът) – мога да имам Неговия ум, ако Го помоля за това. Свобода и победа!!!

Откакто се прибрахме у дома, Ейдриън и аз трябваше да се изправим пред същата битка – да поемем обичайните предизвикателства на грижата за дете със специални нужди. Човешката природа се бунтува и не иска да пра-

ви всичките неща, които трябва да правим, за да обичаме Даниел. Ние не намираме в себе си любовта, от която се нуждаем, за да служим безкористно. Но отново – свободата и победата в Христос! Той има това, от което се нуждаем – Неговия ум – и ние можем да го имаме, ако го поискаме.

Благодаря на Бог за Неговия неописуем дар.
(2 Коринтяни 9:15)

Давид се насърчи в Господа

(12 юни 2011 г.)

В този любим параграф е илюстриран характерът, от който ще се нуждаем в бъдеще. Когато се окажем без всяка човешка подкрепа, ще е добре да си спомним как Давид спечели победата: не гледаше на обстоятелствата, а по-скоро си напомни за многото доказателства за Божието благоволение в миналото, и въпреки че не виждаше изход от кашата, в която се намираше, той искрено се обърна към Бог за помощ, вярвайки, че Той може да види изхода и да го научи какво да прави. Колко често съм като мъжете около Давид, занимавайки се с обстоятелствата и гледайки за изход към ресурсите в себе си – ставам недоволна и нетърпелива и правя страданието си „двойно по-мъчително“. Моля се да науча тези уроци сега, във времена на относителен мир и безопасност, за да действам по този начин във времена на бедни.

Давид изглеждаше изоставен от всяка човешка подкрепа. Всичко, което му бе скъпо на земята, му бе отнето. Саул го беше изгонил от собствената му родина; филистимците го бяха

отблъснали от стана; амаличаните бяха разграбили града му; жените и децата бяха отвлечени в плен; най-близките му приятели се съюзиха против него и дори го заплашваха със смърт. В този час на най-голяма беда Давид, вместо да позволи на ума си да се занимава с тези мъчителни обстоятелства, потърси искрено Бог за помощ. Той „се укрепи в Господа, своя Бог“. Спомни си своя изпълнен със събития минал живот. Беше ли го изоставил някога Господ? Душата му се освежи, като си спомни многобройните доказателства за Божията благосклонност. Чрез своето недоволство и нетърпение последователите на Давид направиха злощастиято си двойно по-мъчително, но Божият човек, като имаше дори по-голяма причина за скръб, се държа твърдо.

„Когато се страхувам, ще се уповавам на Теб” (Псалм 56:3) – беше езикът на сърцето му. Макар че самият той не можеше да прозре изход от затруднението, Бог можеше и щеше да го научи какво да прави. (*Патриарси и пророци*, гл.68, §13)

Уважение към назначените от Бога Водачи, дори когато се провалят

(13 юни 2011 г.)

При последното си четене попаднах на няколко примера за мъже на ръководни позиции (по Божия заповед или позволение) в древен Израел, които са извършили грях

или са отстъпили от вярата, но въпреки това хората все още е трябвало да ги почитат и да им се подчиняват, ако това не е нарушавало Божия закон.

Първо, Давид показва уважение към Саул – помазания цар. Два пъти имаше възможност да убие царя, но не го направи – не желаше да посегне на Божия помазаник.

Не го погубвайте; защото кой може да протегне ръка срещу Господния помазаник и да бъде невинен? ... жив е Господ, Господ ще го поразии; или неговият ден ще дойде и ще умре; или ще се спусне в битка и ще загине. Да не ми даде Господ да протегна ръката си срещу Господния помазаник. (*Патриарси и пророци*, гл.65, §33)

И това е резултатът от подобно уважение (макар че в случая със Саул ефектът не се задържа, за съжаление):

Вторият случай, в който Давид се отнесе с уважение към живота на своя господар, остави още по-дълбоко впечатление в ума на Саул и го доведе до още по-смирено признание за грешката си. Той беше удивен и покорен от проявата на такава доброта. Разделяйки се с Давид, Саул възкликна: „Благословен да си, сине мой, Давиде! Ти ще извършиш велики дела и ще победиш въпреки всичко”. (*Патриарси и пророци*, гл.65, §35)

Второ, вече цар, Давид беляза живота си с ужасно морално падение – той извърши грях с Витсавее и след това изпрати на сигурна смърт в битка Урия, нейния съпруг:

Делата на малцина монарси можеха да се сравнят с доклада за управлението на Давид до този момент. За него е написано, че „съдеше всичките си люде и им раздаваше правда” (2 Царе 8:15). Добродетелността му бе спечелила доверието и предаността на народа. Обаче когато отстъпи от Бога и се предаде на лукавия, той стана за известно време служител на Сатана. Но

все още заемаше поста и имаше авторитета, които Бог му бе дал. И затова изиска послушание, поставящо в опасност живота на този, който трябваше да изпълнява заповедите му. И Йоав, чиято върност бе насочена първо към царя, а после към Бога, престъпи Божия закон, защото царят му заповяда това. (*Патриарси и пророци*, гл.71, § 7)

Властта на Давид бе дадена от Бога, но само за да я упражнява в хармония с Божествения закон. Когато наредеше нещо противно на Божия закон, изпълнението му представляваше грях.

„...колкото власти има, те са отредени от Бога“ (Римл. 13:1). Но ние не трябва да се подчиняваме, ако са в противоречие с Божия закон. Апостол Павел, пишейки до коринтяните, изтъква принципа, от който трябва да се ръководим. Той казва: „Бивайте подражатели на мене, както съм и аз на Христа“ (1 Коринтяни 11:1). (*Патриарси и пророци*, гл.71, §8)

Трето – уважението на Илия към Ахав. Макар и много нечестив цар на Израел, Илия все още го признаваше за такъв.

Нощните сенки се сгъстяваха над планината Кармил, когато Ахав се приготвяше да слезе надолу. „А през това време небето се помрачи от облаци и вятър и заваля силен дъжд. И Ахаав, возейки се, отиде в Езраел.“ Докато пътуваше до царския град в тъмнина и пороен дъжд, Ахаав не виждаше пътя пред себе си. Като Божи пророк Илия бе унизил Ахаав пред поданиците му и бе убил всичките езически свещеници, но продължаваше да го признава за цар на Израил. Сега, в знак на уважение, укрепен от Божията сила, той тичаше пред царската колесница, водейки царя към града. (*Пророци и царе*, гл.12, §8)

В благородното отношение на Божия вестител към един нечестив цар се съдържа урок за всички, които твърдят, че са служители на Бога, но които възвеличават себе си. Някои хора смятат за унижително да изпълняват задължения, изглеждащи им недостойни. Те се колебаят да извършват дори необходимата работа, защото се срамуват да изпълняват задълженията на слуги. Такива хора има какво да научат от примера на Илия. Чрез неговите думи небесната съкровищница бе затворена за земята цели три години; той бе явно почетен от Бога, когато в отговор на молитвата му на Кармил блесна огън от небето и погълна жертвата; ръката му беше изпълнила Божията присъда, убивайки езическите пророци; молбата му за дъжд беше удовлетворена. *И въпреки това, след очевидната победа, с която Бог благоволи да уважи служението му, Илия прояви готовност да изпълни задължението на слуга.* (Пророци и цар, гл.12, §9)

От тези примери можем да научим каква трябва да е нашата позиция спрямо назначеното ръководство, независимо дали това са граждански власти, или църковно ръководство – да бъдем почитателни, смирени, изпълнителни, освен ако това би ни направило нарушители на Божия закон или би изисквало да се отречем от Неговата истина. Ако ръководството е в заблуда, Бог ще работи, за да я отстрани, но ние можем да Му помогнем да извърши тази работа чрез нашето отношение и естествено, чрез нашите молитви към Него да коригира нещата и да води църквата в правилната посока. Ние не сме в позицията на пророк – както са били Илия или Елън Уайт – но можем да бъдем смирени, внимателни и любящи; и да издигаме Божието име, докато се борим твърдо за Неговата истина.

Бог има църква на земята, която е Неговият избран народ, който спазва Неговите заповеди.

Той не води заблудени издънки, един тук и един там, но един народ. (*Мараната*, стр.129, §2)

Не трябва да се съмняваме, да се страхуваме, че делото няма да успее. Бог е начело на делото и Той ще го доведе до успешен край. Ако има нужда да бъдат наставени ръководителите на делото, Бог ще се погрижи за това и ще работи, за да поправи всяка грешка. Нека имаме вяра, че Бог ще управлява величествения кораб, който отвежда Божия народ безопасно в пристанището. (*Мараната*, стр.129, §3)

Когато пътувах от Портланд, Мейн, до Бостън преди много години, ни връхлетя буря и големите вълни ни тласкаха насам-натам. Полилеите падаха, а куфарите се търкаляха като топки от една страна на друга. Пътниците бяха уплашени и мнозина крещяха в очакване на смъртта. (*Мараната*, стр.129, §4)

След малко лоцманът дойде на борда. Капитанът застана близо до лоцмана, когато той пое кормилото, и изрази опасение от курса, по който е насочен корабът. „Ще хванеш ли руля?“ – попита лоцманът. Капитанът не беше готов да го направи, защото знаеше, че му липсва опит. Тогава някои от пътниците разтревожени казаха, че се страхуват лоцманът да не ги блъсне в скалите. „Ще хванете ли руля?“ – попита лоцманът. Те знаеха, че не биха могли да се справят. (*Мараната*, стр.129, §5)

Когато смятате, че делото е в опасност, молете се: „Господи, застани на кормилото. Преведи ни през трудностите. Заведи ни безопасно в пристанището“. Нямаме ли причина да вярваме, че Господ ще ни преведе триумфално? (*Мараната*, стр.129, §6)

Не можете с вашите ограничени умове да разберете действието на всички Божии провидения. Нека Бог се погрижи за Собственото Си дело. (Мараната, стр. 129, § 2-7)

Денят на благодарността

(25 ноември 2011 г.)

На тези годишни събирания сърцата на стари и млади трябваше да се поощряват в Божиата служба, докато роднините от различни краища на страната укрепваха връзките си с Бога и помежду си. **Би било добре Божия народ в днешно време да има Празник на шатрите – радостно възпоменание на Божиите благословения към него.** Както децата на Израел празнуваха избавлението, което Бог бе извършил за бащите им, и чудния начин, по който ги бе опазил през пътуването им от Египет, **така трябва и ние с благодарност да си припомним различните начини, които Той е използвал, за да ни изведе от света и от тъмнината на заблудата в скъпоценната светлина на Своята благодат и истина.** (Патриарси и пророци, гл.52, §23)

В САЩ отбелязвате Деня на благодарността всяка година – подходящ случай да имате, както е предложил пророкът, “радостно възпоменание на Божиите благословения” към вас. В Австралия ние нямаме ден на благодарността. Но щеше да бъде добре, ако имахме. Знаем, че семейството на една моя приятелка от училище (тук, в Австралия) се съ-

бираше с приятели на вечеря за Деня на благодарността.

Бих искала да възхваля Бог за това, че ни води като семейство от тъмнината на заблудата към скъпоценната светлина на Своята благодат и истина – особено истината за това кой наистина е Бог и истината за Неговия скъпоценен Син.

Бих искала също да хваля Бог за всички наши приятели - особено за тези, които знаем, че се молят за нас всеки ден. В някои дни (имах няколко такива тази седмица), когато се събуждам сутрин, усещам радостта и мира, които могат да дойдат само от присъствието на Бог чрез Неговия Дух и от благословенията на ангелите в нашия дом. И знам, че нашите приятели се молят за нас – усещам ефекта от това. Имаше няколко дни тази седмица, в които нашият син с аутизъм, Даниел, беше толкова щастлив. Отново знам, че е поради молитвите на нашите приятели.

Така че искам да благодаря толкова много на всеки от вас, който се е молил за нас. Ние знаем, че само благодатта на Бог и Неговите благословения, Неговата закрила, ни позволяват да имаме някакъв мир и щастие на земята. И съм толкова благодарна, че можем да имаме достъп до трона на Бог с молитва чрез нашия Посредник, за да искаме благословения и защита един за друг.

Надявам се, че всички вие в САЩ сте имали прекрасен Ден на благодарността и че това е било радостно събитие, отбелязващо Божиите благословения да ви изведе „от света и от тъмнината на заблудата, в скъпоценната светлина на Своята благодат и истина.“

С любов и благодарност,
Лорел

Благословения и проклетия – уроци от Давид и Михала

(16 декември 2011 г.)

Свялото събитие:

Давид носеше Божия ковчег в град Ерусалим „с радост“ и благоговейно веселие, и възхваля на Бога.

И Давид играеше пред Господа с всичката си сила; и Давид беше препасан с ленен ефод.

Така Давид и целият Израилев дом пренесоха Господния ковчег с възклицания и с тръбен звук. (2 Царе 6:14-15)

... и музиката на арфи и псалтири, тръби и кимвали, смесена с мелодията на много гласове, се възнесе към небето. „И Давид играеше пред Господа“, танцувайки с радост в такта на песента. (*Патриарси и пророци*, гл.70, §16)

Танцът на Давид в благоговейна радост пред Бог... Музиката и танците в радостна възхвала на Бога при пренасянето на ковчега нямаха ни най-малка прилика с развлечението на съвременните танци. Първите имаха за цел да възпоменат Бога и възхвалят Неговото свято име. Вторите са средство на Сатана, с което той кара хората да забравят Бога и да показват непочтителност. (*Патриарси и пророци*, стр. 707, § 2)

Благословение за църквата/народа на Израел:

След като ковчегът беше в безопасност в скинията и службата за хваление приключи, Давид благослови всички хора и даде дарове от храна и напитки. Всички те си отидоха по домовете укрепени и благословени от Бог

чрез Давид.

И внесоха ГОСПОДНИЯ ковчег и го поставиха на мястото му всред скиинята, която Давид беше издигнал за него; и Давид принесе всеизгаряния и примирителни приноси пред ГОСПОДА. И веднага, щом като Давид свърши принасянето на всеизгарянията и примирителните приноси, той благослови народа в името на ГОСПОДА на силите. И раздаде на целия народ, дори на цялото множество на Израил, както на жените, така и на мъжете, на всеки по един хляб, добро парче месо и бутилка вино. И така всичките хора си отидоха, всеки в къщата си. (2 Царе 6:17-19)

Службата приключи, самият цар произнесе благословение на своя народ. След това с царска щедрост той нареди да бъдат раздадени дарове от храна и вино за подкрепление на народа. (*Патриарси и пророци*, стр. 708, § 5)

В тази служба бяха представени всички племена, за да отпразнуват това най-свято събитие, отбелязало царуването на Давид. Духът на божественото вдъхновение почиваше върху царя и когато последните лъчи на залязващото слънце окъпаха скиинята със свято сияние, сърцето му се издигна в благодарност към Бога за това, че благословеният символ на Неговото присъствие сега бе толкова близо до трона на Израел. (*Патриарси и пророци*, стр. 708, § 6)

Едно намерение да се благословят членовете на семейството:

След такава свята служба, когато Духът на вдъхновението почиваше върху него и сърцето му беше пълно с благодарност към Бог, защото беше толкова благословен от Него, Давид искаше да предаде това благословение на

семејството си.

Тогава Давид се върна да благослови дома си... (2 Царе 6:20)

Така унесен, Давид се върна в двореца си, „за да благослови дома си“. (*Патриарси и пророци*, стр. 708, § 7)

НО – друг дух действаше:

Така унесен, Давид се върна в двореца си, „за да благослови своя дом“. Но тук една жена бе наблюдавала сцената на радост с **дух, съвсем различен** от този, който вълнуваше сърцето на Давид. „Когато ковчегът Господен влезе в Давидовия град, Михала, дъщерята на Саул, гледаше от един прозорец и видя цар Давид, че скачаше и танцуваше пред Господа; и тя го презря **в сърцето си**“ (2 Царе 6:16). **Силно разгневена**, тя не можа да дочака завръщането на Давид в двореца, а излезе да го посрещне и в отговор **на любезния му поздрав изля порой от злостни думи. Остра и режеща** бе иронията на нейната реч:

„Колко славен беше днес царят на Израел, който се съблече днес пред очите на слугините на служителите си, както безсрамно се съблича един никакъв човек!“ (2 Царе 6:20, *Патриарси и пророци*, стр. 708, § 7,8)

Прекъснато благословение – Прокълнат

Имаме обяснение за избора на Давид да е с оскъдно облекло:

Царят беше оставил настрана царските си одежди и се бе облякъл в обикновен ленен ефод, какъвто носеха свещениците. С този акт не искаше да покаже, че дръзва да си присвои свещенически функции, тъй като ефод понякога носе-

ха не само свещеници. Но в тази свята служба той участваше пред Бога като равен със своите поданици. В този ден предметът на почит трябваше да бъде Йехова. Единствен Той трябваше да бъде почитан. (*Патриарси и пророци*, стр. 706, § 3).

В своята гордост и арогантност Михала презря смиренното на Давид да захвърли царското си облекло и да се приравни с всички хора. Тя не се отнесе с уважение към съпруга си, а изля порой от злобни, режещи и саркастични думи. Давид беше дошъл с радост и „мил поздрав“ за жена си, но тя навлече проклятие върху себе си от Давид и от Господ.

Давид почувства, че Михала беше презряла и сметнала за позорна Божията служба и отговори твърдо: „Пред Господа, Който предпочете мене пред баща ти и пред целия му дом, за да ме постави владетел над Господните люде, над Израила. Пред Господа ще играя и ще се унижа повече от това, и ще се смиря в собствените си очи, а от слугините, за които ти говори, от тях ще бъда почитан“ (2 Царе 6:21, 22). Към изобличението от Давид беше прибавено и това от Господ: поради своята гордост и арогантност Михала „нямаше дете до деня на смъртта си“ (2 Царе 6:23). (*Патриарси и пророци*, стр. 711, § 1)

Уроци за нас

Загрижени ли сме да бъдем в правилна връзка с Бог? Или сме по-загрижени за нашето положение в този свят и за това какво мислят хората за нас? Михала позволяваше „позиция“ и „статус“ в очите на другите хора да погълнат мислите ѝ на благодарност и възхвала към Бог. Така тя не можеше да разбере действията на своя съпруг и го укоряваше за тях. Въпреки това, ако беше свързана с „правилния Дух“, можеше да разбере действията на Давид и да е готова да го приеме с радост – и тя, и цялото

семейство щяха да бъдат богато благословени.

Колко често като съпруги не сме разбирали решенията или действията на нашите съпрузи? Отговаряли ли сме в същия дух като Михала? Прекъсвали ли сме благословенията, които ние и децата ни сме могли да имаме от съпрузите си, като сме показвали неуважение към тях чрез отношение или думи? Поправяли ли сме, или порицавали ли сме нашите съпрузи с думи, вместо да умоляваме с любов и смирение?

Обстоятелствата, които затрудняват Михала:

Михала обичаше Давид, когато се ожениха първия път (1 Царе 18:20, 28), и му помогна да избяга от баща ѝ Саул (1 Царе 19:12). Докато Давид беше в изгнание и преследван от Саул, Михала беше дадена на друг мъж (1 Царе 25:44), а Давид взе още 2 жени – Авигея и Ахиноам. След като Саул умря и Давид беше коронясан за цар на Юда, той взе още 3 жени. После, когато Авенир предложи да събере целия Израел под негово управление, Давид поиска първата му съпруга, Михала, да му бъде върната. Взеха я от съпруга ѝ Фалтиил и той я последва, като плачеше, но му беше казано да се върне в дома си (2 Царе 3:14-16). А след като премести столицата от Хеврон в Йерусалим, той взе още жени и наложници (2 Царе 5:13).

Ако се съмнявате, молитвата е ключът:

Михала може би е била оправдана да има проблеми с някои от решенията и действията на Давид – когато става въпрос за взаимоотношения. Може също така да е била обърквана от това, че трябва да напусне втория си съпруг, когото може да е обичала. Давид беше правил грешки; той не беше без вина. Точно както собствените ни съпрузи са хора и правят грешки – не са без вина. Въпреки това тази кавга, която тя имаше с него, беше свързана с действията му в богослужението и с поведението му като цар на Израел. Така че това предизвикваше нейното ви-

сокомерие поради мислите, което разбираше, че другите може да са имали за съпруга ѝ.

Когато имаме въпроси относно действията или решенията на нашия съпруг, първото нещо, което предполагам, че трябва да преценим, е какъв дух ни движи? В хармония ли сме с Божия Дух – смирение, подчинение, милост? Или сме водени от някакъв дух на гордост, арогантност, любов към света, любов към одобрението на другите хора вместо желанието за Божието одобрение; или страх (обратната страна на гордостта), или просто „Искам да бъде по моя начин“? Себеизпитването винаги е добра идея.

Тогава би било добре да се „молим, вместо да говорим“. Обърнете се към нашия любящ Спасител (Който е „главата“ на нашия съпруг), за да Го помолите да се намеси. Разбира се, нашата нагласа и мотиви в молитвата също трябва да бъдат изследвани. Не бива да изискваме от Бог съпругът ни да бъде променен, защото се смятаме за прави. **Да сме готови да променим мнението си, ако грешим.**

Ако трябва да се случат промени, Бог може да говори с нашия съпруг и да промени решението му. Или може да ни внуши да се обърнем към съпруга си по покорен начин (а не предизвикателно или с упрек).

Михала не дочака Давид да влезе в двореца, взе нещата в свои ръце и излезе да го посрещне. Следването на тези принципи **изпитва нашето доверие в Бог да избираме Него, а не – нетърпеливи – да избираме себе си.** Ако сме търпеливи и чакаме Божието време, и Го молим да ни води да постъпваме по правилния начин, ние ще бъдем **БЛАГОСЛОВЕНИ, а не ПРОКЛЕТИ.**

Бог да благослови всички ни, докато пътуваме до точката, в която ще отразяваме връзката между Отец и Неговия Син в нашите бракове и семейства.

Отвори широко устата си и аз ще я напълня

(24 декември 2011 г.)

Преди повече от седмица седях на зъболекарския стол с широко отворена уста (и да – най-мъчителната част е да държа челюстта си отворена). Питам се: „За какво да мисля, за да отклоня ума си от това, което става?“. Тогава този текст изникна в ума ми и се засмях:

Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, който те изведох из Египетската земя; **отвори широко устата си и ще я напълня** (Псалми 81:10).

Колко смешно – седях там с широко отворена уста и получавах „пълнеж“! В моменти като тези мисля, че нашият Баща има чувство за хумор.

Но Той ми даде също и духовен урок – много неща, за които да размишлявам, докато течеше процедурата. Казваше ми, че ще изпълни ума ми с мир и удовлетворение, със Своите качества, за да се справя с настоящото положение, както и с всяко друго, което не е съвсем приятно.

Във всяка ситуация, в която се озовавам, не е нужно да търся сили в себе си, за да се справям с тревогата, безпокойството и изкушението – ако просто отворя широко устата си, Той ще ми осигури това, от което имам нужда. Трябва да стана безпомощна като малкото птиче, което отваря широко устата си, за да получи храната, която майката или бащата са намерили за него – напълно зависимо от родителя за живота си.

Искам да се науча да бъда напълно зависима от Бог – като малкото птиче, като малките деца.

И каза: „Истина ви казвам, ако не се обърнете и не станете като малките деца, няма да влезете в небесното царство“. (Матей 18:3)

Морето разделя приятели

(04 февруари 2012 г.)

В тази събота мисля за всички вас – нашите приятели тук, в *Maranathamedia* – разпръснати по целия свят. Би било толкова хубаво, ако можем да се срещнем лично, за да се покланяме заедно в съботите.

Попаднах на този цитат, първоначално от *Ръкопис 33*, 1911 г. (изглежда, че целият ръкопис не е достъпен на уеб-сайта на Писанията на Е. Г. Уайт – има само няколко цитата от него в различни книги). Този е от *Мараната*, стр. 351 или *Библейски коментар*, том 7, стр. 988. Отнася се до два библейски текста:

И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха; и нямаше вече море (Откровение 21:1);

Но там славният Господ *ще бъде* за нас място на широки реки *и* потоци; в които няма да мине галера с гребла, нито ще мине изящен кораб (Исая 33:21).

Ето и цитата:

Морето разделя приятели. То е бариера между нас и тези, които обичаме. Нашите връзки са разкъсани от широкия, неизмерим океан. В новата земя няма да има вече море и там няма да минава „никаква галера с гребла“. Слава на Бог, в обновената земя няма да има жестоки порои, нито поглъщащ океан, нито неспокойни, бушуващи вълни. (*Ръкопис 33*, 1911 г., *Библейски коментар*, том 7, стр. 988, § 1).

Ще има един славен ден в бъдещето, когато разстоянията между нас ще изчезнат – няма да има вече 14/24-часови полети през океаните, няма да има вече дълги пътувания

с кола – но всички ще се съберем заедно около трона на нашия Отец и Неговия Син и ще пием от животворните „широки реки и потоци“, и ще ядем от Дървото на живота. В този ден няма да има „вече море“ и много други неща няма да има вече: няма да има вече болка, нито болест, нито недъзи, нито сълзи, нито умора, нито стрес, нито насилие, нито гняв, нито страх, нито притеснение, нито безпокойство, нито изпитания, нито безполезност... и – чудо на чудесата – няма да има вече изкушения, нито враг, нито провали, нито ГРЯХ, защото няма да има вече Сатана.

Какъв прекрасен ден – планирам да се срещна с всички вас там. Надявам се да е скоро!

Както казват децата по време на дълго пътуване:

„Стигнахме ли вече?“. Не още, но скоро ще стигнем. Както беше казано в книгата *Пътешественикът*: „По-скоро, отколкото си мислите, но по-дълго, отколкото желаете!“.

Желая на всички ви благословена събота!

С любов,

Лорел

Почивка В Канала

(5 май 2012 г.)

Удивително е как нашият Отец ни предава уроци чрез трудностите ни.

През последния месец работих усърдно с всичките наши финансови документи, за да ги предам на счетоводител, който да попълни данъчните ни декларации.

Бяха се натрупали документи за три години (изостанахме поради трудните две години, свързани със здравето и поведенческите предизвикателства на по-малкия ни син).

Исках всичко да е актуализирано и завършено и да нямам ангажимент, преди да започна новата си работа. Ейдриън ми каза, че е достатъчно да подготвя само документите за две години, за да мога да си почина и да не се преуморявам, когато започна новата работа.

Вече бях на документите за третата година и чувствах, че ако наистина работя усилено още няколко дни, ще приключа всичко. Но започнах всеки ден да се събуждам с главоболие, защото съм твърде натоварена (а не осъзнавах, че съм извън канала на благословенията на нашия Баща). Един ден имах много силно главоболие, което заплашваше да ме остави на легло. (В миналото мигренозното главоболие с повръщане беше редовно явление при мен).

Моята „плът“ се безпокоеше. Предвиждах, че ако работя само още един ден, бих могла да свърша. След като говорих за всичко това с Ейдриън, той се чудеше дали не се притеснявам, че започвам работа отново (след 15 години въщи, грижеща се за семейството!). Не беше това, тъй като вярвах, че с Божия Дух, обитаващ в мен, всичко ще бъде наред. Стигнахме до извода, че се напях твърде много, за да завърша всички данъчни документи и по-важното – че се намирах извън канала на благословенията, като просто правех това, което исках да правя, бунтувайки се срещу това, което Ейдриън (като моя глава) ме съветваше да направя.

Осъзнахме, че понякога неуловимо съм се противопоставяла на “главата” в канала на благословенията. Това се случва не като недоволствам открито, а просто като „правя нещата по моя начин“ или като правя повече, отколкото се изисква или съм съветвана, мислейки, че ще бъде „по-добре“. Това ме отвежда от канала на благословието

към независимост, която не е Божият план, нито – Неговият начин. Всичко в Божия канал идва чрез Неговия Син, чрез авторитетните фигури в живота ни и ние сме благославяни, когато оставаме свързани с и покорни на нашите „глави“ в системата на каналите. Сатана беше този, който искаше да бъде независим и да върши нещата по свой начин. Така че, когато искам да бъда „независима“ и „да го правя по моя начин“, аз участвам в царството и духа на Сатана. И в това състояние не мога да бъда благославяна.

Малките неща в нашия живот ни предават големи уроци. Осъзнавайки къде съм се поставила спрямо канала, аз имах възможност да науча колко често може да се озова в това положение, без да искам или без да знам.

Извиних се, взех решение за промяна и засега да оставя останалите данъчни документи за по-късно (пих и активен въглен за изчистване от токсините, които могат да доведат до главоболие – това наистина силно главоболие – плюс наченки на повръщане) и всичко изчезна почти мигновено. Слава на Бог за подобреното здраве и за уроците, на които ни учи.

Молитвата ми е да позволя на Бог да работи в моя живот, за да ми покаже къде все още участвам в царството и духа на Сатана.

Слава на Бог за новата ми работа – Възможност да превъзможна старите модели

(05 май 2012 г.)

Пожелавам на всички прекрасна съботна почивка!!!

Просто исках да възхваля Бог и да Му благодаря за изминалата седмица. Във вторник започнах нова работа. Не съм имала платена работа извън дома от ноември 1996 г. Първият ни син Майкъл се роди през януари 1997 г., последван скоро от Даниел през август 1998 г. Със здравословните проблеми, които Ейдриън и Даниел имаха, ежедневието ми беше достатъчно натоварено, за да си остана вкъщи. Сега Даниел е спокоен и посещава *специално училище* с осигурен транспорт – училищния автобус. Затова си помислихме, че може би ще мога да си намеря работа на непълнен работен ден, докато траят учебните часове, вместо да набирам средства всяка година за лечението му.

След като 15 години бях откъсната от моята професия, никога не съм мислила, че бих могла да се върна към нея. Но по случайно стечение на обстоятелствата, търсейки онлайн, намерих позиция близо до нас, подадох молба, получих работата и ето че отново работя като физиотерапевт, макар и с разлика – като консултант за определяне на уврежданията при злополука. Не се изисква от мен да имам актуални медицински умения (въпреки че ще правя някои оценки/програми в сферата на грижата за възрастни), тъй като по-голямата част от работата ми ще се състои в управление на програми за възстановяване трудоспособността на работници, пострадали при злополука. Това ще бъде сериозен завой в обучението – насочване за рехабилитация плюс застрахователно дело, но познанията идват с работата.

Ръководителят на сектора, в който съм аз, е християнин. Той говори открито за своята вяра и се отнася с разбиране към моята позиция по въпроса за съботата. Създал е атмосфера на благословения – насърчавайки своя персонал, създавайки един щастлив, позитивен и забавен екип, с който да работи. Той ми каза, че собственикът на целия бизнес е създал тази култура на колектива в цялата организация и е наистина щедър, когато възнаграждава служителите си с бонуси. Това е почти сякаш действат чрез структура на „канал за благословение“! Господ ми е дал работа в доста добра компания!

Наистина съм доволна, че живеем в провинциален град – няма задръствания и пътуването с кола до работата е само 5 минути. Има голяма гъвкавост – мога да работя от къщи, ако имам нужда (доставени са лаптоп и телефон), стига работата да е свършена и резултатите да са постигнати. Понякога това може да се наложи заради нуждите на Даниел. Започвам само с три дни в седмицата и до края на годината трябва да премина на пълен работен ден. Това е такова благословение, тъй като да започна направо на пълна смяна, би било доста шокиращо за мен.

Едно много важно нещо, за което съм благодарна – моят прекрасен съпруг поема голяма част от грижите за Даниел и изпълняваше много от задълженията в дома, които обикновено изпълнявах аз. Бях благословена да се прибирам всеки ден на пригответена вечеря. Той е толкова подкрепящ. Чудесно е, когато този над вас в канала ви радва и насърчава във вашето ново приключение! Наистина съм благословена.

Въпреки че тази нова работа ще помогне финансово на семейството ни, вярвам, че най-голямата причина Бог да я намери за мен е духовна. Първо, ще мога да се срещам с много повече хора от нашия район, да се моля за тях и да бъда свидетел за нашия Господ; и второ – моето собствено лично израстване. През всичките години, в които бях работила преди, бях пропита изцяло от това да

получавам стойност от постижение и представяне. Това носи със себе си страха, че не си „достатъчно добър“, което убива съзидателността. Това е един независим ум – чувството, че трябва да намеря в себе си способността да върша работата си, а не да съм се научила да завися от моя Небесен Отец.

Така че сега имам шанса да премахна още някои остатъци от „стария човек“ и да стана ново създание в Христос Исус. Сега мога да поискам Божият Дух да обитава в мен, да бъде мъдростта, която ми липсва, да бъде ефективността, която ми липсва, да бъде „страничното мислене“ / „мисленето извън кутията“, което ми липсва за новата работа. Имам нова възможност да се науча на пълна зависимост от Бог, когато работя. Мога да имам Неговата любов към другите, Неговото състрадание към онези, които са наранени, Неговия мир (а не страх и смут) в сърцето си, когато работя, Неговата вяра и Неговото благословение, за да мога да бъда канал за благославяне на другите в обществото.

Братя, смятам, че не съм достигнал, но *това правя*, като забравям онези неща, които са назад, и се протягам към онези, които са напред, се стремя към целта за наградата на високото призвание от Бога в Христос Исус. (Филипийци 3:13-14)

И се облякохте в новия човек, който се обновява в познанието по образа на Този, Който го създаде. (Колосяни 3:10)

Да отхвърлите относно предишното поведение стария човек, който е покварен според измамните страсти; и бъдете обновени в духа на вашия ум; и да се облечете в новия човек, който е създаден по Бога в правда и истинска святост. (Ефесяни 4:22-24)

Грижата на нашия Небесен Отец за малките неща, които ни притесняват

(26 май 2012 г.)

Купих „USB памет“ (флашка), която да използвам между дома и работата. Намерих една зелена – любимият ми цвят!

След като я разопаковах, я поставих на „сигурно място“, за да не я загубя (тъй като не са толкова големи). През следващите дни забравих къде е това „сигурно място“. Няколко дни я търсих на всички места, за които се сетих – вкъщи и на работа. Помислих си, че сигурно съм я загубила – може би случайно съм я изхвърлила в някакви пазарски чанти. Изглеждаше, че ще трябва да похарча парите отново.

Вчера си помислих, че трябва да е тук някъде, затова започнах да търся отново. Тогава си помислих, че моят Небесен Отец се интересува от всички неща, които ни притесняват, затова Го попитах (защото, разбира се, Той знаеше къде е) дали ще ми покаже къде е. Миг след като се помолих с тази молитва, забелязах малък джоб с цип в новата си компютърна чанта, за който бях забравила. Погледнах – и USB паметта беше там!

Какъв прекрасен Бог, който ни помага в такива малки неща. Можем да си помислим, че е твърде зает да поддържа вселената в движение, за да се интересува от малките неща, които ни озадачават, но Той е толкова близо до нас и знае всяка наша мисъл чрез Духа Си. Имах причина да Го хваля за грижата Му към мен.

Но и космите на главата ви са преброени. Затова не се бойте: вие сте по-ценни от много врабчетата. (Лука 12:7)

Защото в Него живеем и се движим, и същест-

вуваме; както са казали някои от вашите собствени поети, защото ние също сме Негово потомство. (Деяния 17:28)

Представяйте своите нужди, радости, скърби, грижи и страхове пред Бог. Не можете да Го претоварите; вашето бреме няма да Го измори. Този, Който брои космите на главата ви, не е безразличен към нуждите на децата Си. „Господ е много жалостив и с нежна милост“ (Яков 5:11). Неговото любящо сърце се трогва от нашите скърби и дори от самото им изговаряне от наша страна. Донесете при Него всичко, което смущава ума ви. Нищо не е твърде голямо за Него, за да може да го понесе, защото Той поддържа светове, Той управлява всички дела на вселената. Нищо, което по какъвто и да е начин засяга нашия мир, не е твърде малко, за да го забележи. Няма част в нашия житейски опит, която да е толкова тъмна, че да не може да я прочете; няма положение, колкото и объркано, и трудно да е то, което Той да не може да оправи. Никакво бедствие не може да сполети и най-малкото от Неговите деца, никакво безпокойство не може да измъчва душата, никаква радост да развесели, никаква искрена молитва не може да се отрони от устните, без нашият небесен Отец да ги забележи или без да прояви към тях непосредствен интерес. „Той изцелява съкрушените по сърце и превързва раните им“ (Псалм 147:3). Отношенията между Бог и всяка душа са толкова специални и пълни, сякаш няма друг човек на земята, за когото Той да се грижи, нито друг човек, за когото Той да е дал Своя възлюбен Син. (*Пътят към Христос*, стр. 100, §1)

Моля се тези цитати да бъдат благословение за вас – да осъзнаете колко много нашият Небесен Отец се грижи за

нас във всичко, което ни се случва всеки ден, и иска да ни благослови, когато показваме вярата си в Него.

Молитвата променя нещата

(22 септември 2012 г.)

Леле, не съм писала блог от май! Откакто започнах работата отново! Да си работеща майка е натоварен живот!

Имам да съобща добра новина от работата си. Моят мениджър искаше да премина курс на обучение, който ще ми позволи да правя определен тип оценки с клиенти в моята работа. Курсът се провежда от международна компания, наречена WorkHab. Преглеждайки уебсайта им, видях, че навсякъде по света техните курсове се провеждат през уикенда – събота и неделя. Обясних на моя мениджър (който е християнин), че не мога да посещавам курс, който е в събота, защото Бог ме е помолил в Своите 10 заповеди да пазя съботата свята. Той ме попита дали има някоя „клауза в договора“, която би ми позволила да присъствам на този курс. Е, това просто не е бизнес договор! Дадох ясно да се разбере, че не мога да отида на курса в събота. Той заяви, че WorkHab провежда курсове само през уикенда – събота и неделя, така че няма начин да не го правят в събота.

Казах му, че ще се моля те да проведат курс, който не включва събота. Разбрах, че компанията, за която работя, е поискала от WorkHab да проведе курс само за нашите служители. Затова обясних мотивите си на човека, който го организира в нашата компания, и го помолих да попита дали WorkHab ще направи изключение от обичайната си практика и ще проведе курса за нас в неделя и понедел-

ник. Той заяви, че тъй като WorkHab провежда курсовете си само през уикенда, това може да е извън неговите правомощия.

Изпратих молбата си и директно до WorkHab по имейла и в отговора си те уточнявах, че провеждат курсовете само през уикенда, тъй като, изглежда, това е, което хората искат.

Ние, разбира се, се молахме много Бог да даде желание на тези, които организират курса, да го проведат в неделя и понеделник.

В ситуации като тази често съм изисквала обещанието от Притчи 21:1, за да може Бог да повлиява и насочва сърцата на онези, които са на отговорни постове:

Сърцето на царя е в ръката на ГОСПОДА като водни потоци; Той го обръща накъдето си иска.

И друго подходящо обещание в тези ситуации е Исаия 45:2:

Ще вървя пред тебе и ще изправа кривите места;

И тъй – Бог е добър – ще присъствам на курса в неделя и понеделник, 7-ми и 8-ми октомври!!!

Струва си да задавам въпроси, да обяснявам позицията си и да оставам твърда и безкомпромисна – но най-важното е да се моля на нашия Небесен Отец, вярвайки, че сърцата на всички хора са в Неговите ръце, за да може Той да влияе, както намери за най-добре.

Имам пример и наследство от моя дядо, който останал верен на своите убеждения за съботата и това е имало широко влияние в Австралия. Ето откъс от нещо, което наскоро написах за неговата история:

Моите баба и дядо, Линдзи и Вера Камерън,

започнали да четат и изучават, и приели ученията на Църквата на адвентистите от седмия ден. Те живеели близо до Коура, Нов Южен Уелс, и през 1939 г. дядо ми получил работа в новосъздадената служба за борба с ерозията. Поради убеждението си, че трябва да пази седмия ден, той отказал да работи в събота. Попитал ръководството дали може да опита да се справи с работата си за пет дни. Когато колегите му видели, че той може да направи това, те също поискали да работят пет дни в седмицата и така в тази служба за борба с ерозията всички работници имали петдневна седмица. После това се разпространило в други учреждения – в централния офис и накрая било прието от Парламента. Следователно да има петдневна работна седмица в обществените услуги, се дължи на решимостта на моя дядо да пази съботата.

Нека Бог ви благослови всички, докато вземате твърди решения относно вашите вявания, в каквато и ситуация да се намирате.

Страх/егоизъм за отучване; Любов Агане/подчинение за учене

(3 септември 2013 г.)

Имам много, на което да се уча и от което да се отучвам относно авторитетните фигури, които Бог е поставил в живота ми. Като пример за това как НЕ трябва да действаме по отношение на авторитетни лица над нас ще споделя един личен опит.

Както много от вас знаят, Ейдриън и аз имаме син с аутизъм. Преди няколко години започнах терапия, която струваше няколко хиляди долара и наистина имаше положителен ефект върху Даниел. Но не можах да я продължа поради множество стресиращи обстоятелства – здравето на Ейдриън се влоши и той се нуждаеше от отпуск; продадохме къщата, за да се освободим от дългове; местихме се няколко пъти, за да намерим по-добро място за възстановяване на здравето.

Две години по-късно, когато нещата бяха малко по-стабилни за нас, реших да подновя терапията. Това щеше да изисква още няколко хиляди долара. Понеже веднъж вече не можах да я проведа докрай, си помислих, че Ейдриън може да не се съгласи да се харчат още пари (можеше пак да не я завърша). Въпреки това, в отчаянието си да помогна на нашия син силно желях да продължа лечението. Оправдавах го с факта, че имах парите да платя благодарение на предишните ни начинания за набиране на средства и с факта, че щеше да е от полза за Даниел. Бях решила, че този път ще продължа ежедневната терапия и ще я направя да подейства. И така, записах час за повторна оценка при терапевтите. Тогава казах на Ейдриън за това. Продължих с лечението. Но не бях благословена в процеса. Можах да провеждам ежедневните лечебни сеанси в продължение на няколко месеца, но след това – отново поради преместване, здравословни проблеми и поведението на Даниел, предизвикано от паразитна инфекция – трябваше да ги прекратя.

След като размислих върху целия процес, осъзнах, че съм нарушила „божествения модел“ на действие в каналите на властта. Оправдавах действията си. Имах наистина основателна причина за тях: любов към моя син аутист и опит да му помогна да се подобри; имах парите за терапията. Въпреки че не успях да я проведа докрай, те свършиха и бяха дадени напразно. Но „целта не оправдава средствата“. Отидох в процеса по независим начин, без да

се допитвам до мъдростта на съпруга си. Дори не поисках неговото мнение, от страх, че може да се противопостави на това, което исках да правя. Когато дойде време за сеансите, просто го информирах, че това е, което правя. Скрих информация от богоустановената власт в моя живот – моя съпруг. Действах независимо и дори не му позволих да участва в решенията. Това ми напомня как е действала Ева, когато е била изкушена да яде от „дървото за познаване на доброто и злото“. Тя действала независимо от съпруга си, вярвайки, че има достатъчно мъдрост, за да вземе правилното решение. Делото е извършено, преди да се даде шанс на съпруга ѝ да има участие в решението.

Да действаме независимо и по измамен начин, като крием намеренията си от авторитетните фигури над нас, страхувайки се, че те може да не са съгласни това, което искаме да направим, е против модела на Божието Царство. Божият Син не действа независимо от Своя Отец, нито крие нещо от Него, когато взема решения или извършва каквото и да е действие. Те са „едно“ в Духа и Синът представява Своя Отец във всичко.

Сигурна съм, че това е само един от многото случаи, в които съм действала независимо, водена от страх или срам. Начините ми на действие са подобни на тези, които имах с родителите си. Имам много, което да науча, и много, от което да се отуча.

Наследството от нашите първи родители – Адам и Ева – ни е научило всички да действаме с измама, криейки се от авторитетните фигури в нашия живот – страхът движи много от това, което правим.

И очите на двамата се отвориха и те познаха, че са голи; и съшиха си смокинови листа и си направиха препаски. И те чуха гласа на ГОСПОДА Бога, който ходеше в градината в прохладата на деня; и Адам и жена му се скриха от присъствието на ГОСПОД Бог между дърветата

на градината. И Господ Бог извика към Адам и му каза: „Къде си?“ И той каза: „Чух гласа ти в градината и се уплаших, защото съм гол; и се скрих“. (Битие 3:7-10)

Страхът и егоизмът са нашето наследство от първите ни родители – наследството, което имаме в царството на Сатана, където царуват егоизмът и страхът! Имаме много, от което да се отучим по отношение на авторитетните фигури над нас, били те в брака или в църквите, или свързани с властите, или с тези, които ни дават заплатите и т.н. Аз/ние трябва още много да се учим как да се допитваме до властовите фигури над нас с информацията, която имаме, вместо да скриваме от тях това, което искаме да направим, от страх, че няма да го одобрят и няма да ни позволят да го извършим.

Нека всички продължаваме да се стремим да бъдем все повече като нашия велик Образец – Божия Син, Който живее в съвършено подчинение на Своя Отец. Той не живее в страх – защото съвършената любов пропъжда страха. Нека всички продължаваме да научаваме все повече за любовта Агапе на нашия Отец, проявена в Неговия Син, така че всеки страх и егоизъм да бъде заменен с тази любов.

В любовта няма страх; но съвършената любов прогонва страха, защото страхът съдържа наказание. Този, който се страхува, не е свършен в любовта. (1 Йоан 4:18)

Слава на Бога - песен и отговорена молитва!

(14 януари 2014 г.)

Отново преместване! За деветнадесети път през тези двадесет и една години брак и за двадесет и девети път, откакто съм напуснала дома на родителите си преди почти 27 години!!! Както можете да се досетите, ние сме преживели (научили от опит) доста през това време. Този път промяната е от „гора“ на „море“! Но с леко усложнение – разваляне на договор за наем! (Така че ние сме настанени отново, за да бъдат момчетата навреме за началото на учебните занятия на 28 януари). Това означава, че ако не бъде намерен друг наемател за сегашната ни къща, до края на договора (края на март) все още трябва да плащаме наем. Като не вярвахме, че Бог би искал да плащаме двоен наем, ние се молахме и надявахме. Все пак се изискваше известна божествена намеса, тъй като в нашия район има няколко къщи, които се предлагат под наем (някои по-евтини от нашата при това!) и май нямаше желаещи да ги наемат.

Следващият проблем е да се намери нов дом под наем – тъй като в нашия нов район, изглежда, има недостиг на свободни жилища, които се предлагат под наем, а чакащите за тях са много. За един дом, който искахме да разгледаме, имаше 35 други заинтересовани! Скоро спряхме да се вълнуваме от него.

Малко загрижена за ситуацията, молейки се и избирайки да се доверя на любовта на нашия Небесен Отец към нас, една сутрин преди няколко седмици се събудих с песен, която звучеше в ума ми. Беше песен по Писанието:

Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат
във вас, искайте каквото желаете, и ще ви бъде.
(Йоан 15:7)

Приех това като обещание, което моят Небесен Отец ми дава – че ако пребъдваме в Христос, молбите ни за нови наематели и нов дом ще получат отговор. Споделих своето преживяване с песента на Ейдриън и избрахме да вярваме, че Бог ще отговори на молитвите ни в Своето време.

Слава на Бога за отговорите – преди седмица разгледахме друго жилище (седмото по ред) и беше най-хубавото, което бяхме виждали досега, и за наша изненада, никой друг не го беше гледал. Кандидатствахме за него и бяхме одобрени само за малко повече от 2 часа. В същия ден едни хора разгледаха настоящия ни дом, харесаха го и заявиха, че ще кандидатстват да го наемат. Един понеделник подадох молбата си и в четвъртък ни съобщиха, че са одобрени. И така, те се нанасят, когато ние се изнасяме! И двете ни молби получиха положителен отговор.

Колко мило от страна на нашия Небесен Отец, че ми напомни тази песен преди няколко седмици, за да ми вдъхне увереност в Неговата любов и грижа.

Хвалете Господа. Хвали Господа, душе моя.
(Псалм 146:1)

О, хората да славославят ГОСПОДА за Неговата доброта и за чудесните Му дела към човешките синове! (Псалм 107:8)

Желая на всички ви прекрасна година на пребъждане в Христос и отговорени молитви!

Поддржане на побегите по Важност

(21 декември 2015 г.)

Петък е. Има много неща в моя „списък със задачи“. Твърде много за един ден! (Какво ново в това?) Има гладене, пране, сортиране на пране, оправяне на легла, почистване на подове и бани. След това е моят списък „да сготвя днес“! (Отсъствах 2 седмици и откакто съм въщи, бях твърде заета за много готвене – така че малко вкусна храна за съботата би била прекрасна за семейството). Има да се направи поръчка онлайн, така че да получа продуктите преди затварянето на компанията в края на годината. Има няколко имейла, които трябва да се изпратят. Трябва да отида до аптеката, за да изпълня една рецепта, и до пазара за още няколко зеленчука. А списъкът продължава. Но днес съм толкова уморена. Последната седмица бях ангажирана с търсене на къща. Трябва да се преместим по-на север, за да сме по-близо до университета, в който по-големият ни син ще учи следващата година. И така, последната седмица беше постоянен кръг от търсене на квартири онлайн, телефонни обаждания, пътувания, огледи на жилища и след това кандидатстване за това, което сме преценили като най-добро за нашите нужди. Вчера усилията ни бяха възнаградени – нашата кандидатура за дом беше успешна и се чувстваме много благословени. Каква изтощителна седмица! Сега съм уморена.

Сега – обратно към този „списък със задачи“. Как да сортирам какво може да се направи, какво не може да се направи, какво трябва да се направи, какво може да се остави ненаправено – поддржане на приоритетите! Каква борба е било това през целия ми живот. То е причинявало огромно допълнително бреме от вътрешен стрес. Обикновено просто започвах със списъка със задачи и работех „с пълна скорост“, опитвайки се да свърша всичко сама! Възникват множество слоеве на вътрешно напрежение:

- Стресово състояние през целия ден, знаейки, че има твърде много неща за вършене в този ден, и опитвайки се отгоре-отгоре, се мъча да направя всяко нещо за възможно най-кратко време;
- Самоосъждане (защото знаеш, че е глупаво да се опитваш да го правиш „отгоре-отгоре”, но не знаеш как иначе да стане);
- Да знам, че трябва да подтикна другите да ми помогнат, но да не мога да подредя приоритетите си, за да разбера за какво имам нужда от помощ – друг източник на осъждане (стресиращо е, когато си толкова зает и ти се предлага помощ, но не знаеш с какво може да ти се помогне!);
- Чувство за неадекватност („сигурно нещо не е наред с мен”) относно липсата на способност да определям приоритетите си;
- И тогава – голямото себеосъждане за решенията, които съм взела – „трябваше да направя това първо, сега не можеш да го вместиш!”.

Като си помисля, че целият този стрес е толкова ненужен и че сама съм си го причинила. И това не се случва само в петък, когато се приготвяме за съботата. Може да е по всяко време, особено когато времето е ограничено – например подготовка за почивка или свършване на нещата, преди да изляза навън за цял ден. Да, имам много работа, защото имам син аутист. Да, има много външни източници на стрес. Но разбрах, че по-голямата част от стреса, който е бил главен виновник за всички здравословни проблеми, които съм имала, е този вътрешен, ненужен стрес. И това означава, че не съм в състояние на доверие в Бог. Не следвам съвета от Филипяни 4:6: “Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение”.

Страхотно е, когато Бог разкрива неща за мен в нова

светлина – дори и да нямам решението, мога да разпознавам и анализирам неподредените модели на мислене. Искам да се доверя на Бог във всеки аспект от моя живот. Но има мисловни модели и начини на действие в моя ум, които ми пречат да се доверя напълно на Бог и ме поставят извън Божието Царство на любов и свобода.

Тези объркани начини на мислене вероятно започват, когато сме много малки деца. Сатана ни лъже (или чрез пряко внушаване на мисли в умовете, или чрез думи, изговорени към нас, особено от важни членове на семейството) и ние вярваме на тези лъжи. Те растат и се развиват, и заживяват свой собствен живот, несвързан с първоначалния инцидент, от който са започнали. Влияят на начина, по който виждаме своята стойност в очите на Бог и на другите хора. Ние сме пленници на погрешни модели на мислене. Но Бог се занимава с „освобождение на пленниците“.

Исус казва в Йоан 8:32: “И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни”. Мисията на Исус била да „провъзгласи свобода на пленниците и отваряне на затвора за вързаните“ (Исаия 61:1).

Наскоро прочетох книга на д-р Тимъти Р. Дженингс, наречена *Може ли да е толкова просто – библейски модел за изцеление на ума*. Тук цитирам от книгата му, където той обсъжда въпроса за малоценността в историята на една от неговите пациентки, наречена Джейн:

Един от най-често срещаните проблеми, пред които са изправени много от моите пациенти, е чувството за малоценност... Най-голямата грешка, която хората правят, когато се занимават с трудни чувства, е да ги приемат за истина... Такива негативни идеи засилват чувството за безполезност, което, когато се подхранва, узрява в добре вкоренено фалшиво убеждение. С това фалшиво убеждение, твърдо установено, умът започва да филтрира преживяванията през него. Преживя-

вания, които подкрепят изкривената представа за себе си, повтаряни неведнъж, допълнително усилват чувството и вярата, че си безполезен. През това време умът не взема под внимание и отхвърля положителните преживявания, които трябва да оборят фалшивото вярване. Джейн живееше в такова самоналожено душевно страдание. Чувстваше се в капан и не знаеше как да намери изхода (Тимъти Дженингс. *Може ли да е толкова просто – библейски модел за изцеление на ума*, стр.86, 87).

Следвайки чувствата си, които формират мислите ни (нашите вярвания, ценности, нравственост и въображение), попадаме в капана на мисловни модели от ранно детство, които ни вкарват в „самоналожено душевно страдание“.

Сега се върнете назад няколко месеца: имах ден, в който действително се бях почувствала разстроена, разочарована и ядосана – но не можех наистина да определя защо беше така. Сигурно съм дала воля на все още таящи се дълбоко в мен гняв и негодувание спрямо

„живота изобщо“. Мислех, че съм се справила с това преди няколко години, когато разбрах, че дълбоко в себе си недоволствах от съдбата си и в основата си това означаваше, че бях ядосана на Бог, понеже е подредил живота ми така. Тогава се покаях и промених начина си на мислене. Навярно нещо от това все още се спотайваше под повърхността. Исках да бъда свободна от всяко негодувание и гняв към Бог или към който и да е човек. По време на събиране за Празника на шатрите тази година поисках да имаме молитва за благословение, за да се освободя от всичкия гняв и негодувание, и от всяко друго нещо дълбоко в мен, което би поставило бариера във връзката ми с Бог. Ако Той почита определените от Него времена с по-голяма мярка от благословенията Си, исках да участвам в благословенията, които можеше да ми предложи на този празник.

През месеците след тази молитва бях по-наясно със своя „самоналожен“ стрес и „душевно страдание“. Успях да уловя мислите, да ги анализирам и да осъзная какво причинявам на себе си. Преди това си мислех, че нещо не е наред с мен и не можех да изляза от това състояние на ума.

Д-р Дженингс обсъжда схващането за улавяне на мисли и чувства и издигането им до по-висшите функции на ума, за да ги сравни с истината:

Наложително е да се признае важноста на волята. Всичко зависи от правилното действие на волята, защото тя е частта на ума, която избира... Издигането на чувствата до разума и съвестта за изследване и проучване в светлината на фактите, доказателствата и истината, а след това изборът да се следва тази истина винаги ще възстановяват реда и ще донесат мир на ума. Най-голямата борба е да се научим да ценим истината, защото е истина, а не защото *чувстваме*, че е истина (*пак там*, стр. 88, 89).

Духовната борба е ангажирането на духовното естество (разум, съвест, поклонение) за битка с нездравословни чувства, лъжи, погрешни представи, страсти и похоти, които се опитват да поемат контрол над волята и да детронират разума. Това е процесът на използване на Божиите методи, за да преодолеем влиянието на нашата генетична слабост, да излекуваме емоционалните си рани и да възстановим баланса на увредените си умове (*пак там*, стр. 98).

Във 2 Кор. 10:3-5 Павел обсъжда тази духовна борба:

„събаряне на крепости, събаряне на мисли и всичко, което се превъзнася против познанието на Бога, и пленяване на всяка мисъл към послу-

шанието на Христос”.

Д-р Дженингс продължава да обсъжда ума, сравнявайки го с градина:

Представете си, че имате градина, която вярно сте поддържали и която сега дава изобилна реколта. Какво ще се случи с вашата градина, ако спрете да я обработвате? Ще продължи ли да дава добри плодове, или плевелите в крайна сметка ще я унищожат?

По подобен начин нашите умове естествено отглеждат плевели – егоистични мисли, идеи и разбирания. Христос е, Който работи чрез Светия Дух, за да засади семената на истината в нашите умове, след което подхранва и пази семената, като им дава възможност да израснат в плодовете на Христов подобен характер. Използвайте Меча на Духа (Който е Божието Слово – истината), ние плевим умовете си, изкоренявайте лъжите и фалшивите теории, които ни държат в плен, и по този начин Той ни позволява да поддържаме здрава и продуктивна умствена градина.

Едно от най-добрите описания на този процес се намира в *Копнежът на вековете* на Елън Г. Уайт:

В истината има утеха и мир, но не може да се намери истински мир или утеха в лъжата. Именно чрез фалшиви теории и традиции Сатана печели властта си над ума. Като насочва хората към фалшиви стандарти, той деформира характера. Чрез Писанията Светият Дух говори на ума и засажда истината в сърцето. Така Той изобличава заблудата и я изгонва от душата. Именно чрез Духа на истината, работещ чрез Божието слово, Христос подчинява Своя избран

народ на Себе Си (*Копнежът на вековете*, стр. 671, § 1). (*Може ли да е толкова просто – библейски модел за изцеление на ума*, стр.99, 100).

И така, през последните няколко месеца след тази молитва за конкретно благословение позволих на Божия Дух да ме направи способна да си изясня своето разстроено мислене, да уловя тези мисли, за да ги анализирам с разсъжденията си. Признавам, че мислите за стрес, безпокойство, страх не са в съответствие с обещанията, дадени от Исус за това какъв трябва да бъде нашият живот с Утешителя в сърцата ни: „Да се не смущава сърцето ви, нито да се страхува“ (Йоан 14:27); „Не се безпокойте за нищо...“ (Филипяни 4:6); „Защото Бог не ни е дал дух на страх, а на сила, любов и здрав разум“ (2 Тимотей 1:7). Работата на Светия Дух беше да „изобличи света за грях, за правда и за съд“ и Той е наречен „Духът на истината“ и „Той ще ви напътства в цялата истина“ (Йоан 16:8, 13). Следователно Той работи, като ме изобличава за грях и неправда. И ми дава силата да отхвърлям *миналото разстроено мислене и да избирам нови мисловни модели*. „Мога да правя всичко чрез Христос, Който ме укрепва (Филипяни 4:13). Неговото обещание после е „мир“ и „радост“ (Йоан 14:27; 15:11), и „сила, любов и здрав ум“ (2 Тимотей 1:7).

Разбрах, че това е постепенен, ежедневен процес на освещаване – привеждане на моите чувства, мисли и воля в съответствие с Божия характер. Молитвата на Исус беше:

„Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина... за да бъдат и те осветени чрез истината“ (Йоан 17:17, 19). Освещението не идва в един миг. Това е процес и затова ми бяха нужни няколко месеца, за да стана постепенно по-способна да улавям грешните си мисли, да ги анализирам и да избирам правилните приоритети.

Ние гледаме отвъд времето; ние гледаме към вечността. Опитваме се да живеем така, че Хрис-

тос да може да каже: *Браво, добри и верен слуго*. Нека всеки от нас живее по този начин. Може да правим грешки; може да сгрешим; но Бог няма да ни остави в грешка. *Ако съгрешим, имаме ходатай при Отца, Исус Христос праведния*. Има надежда за нас; ние сме затворници на надеждата. Нека приемем богатите обещания на Бог. Божията градина е пълна с богати обещания. О, нека ги съберем; нека ги вземем у дома; нека покажем, че вярваме в Бог. Нека се хванем за словото Му; нека никой от нас не се окаже неверен към Бог или съмняващ се в Него. Нека растем като християни. Не бива да стоим на едно място. Днес трябва да сме по-напред от това, което сме били вчера; всеки ден да се учим да бъдем по-верни, по-пълно разчитащи на Исус. Така трябва да пораснем. Вие не достигате съвършенство изведнъж; освещението е дело на цял живот... (*Издание на ръкописи*, том 4, стр. 343, 344 и *Избрани вестии*, том 3, стр. 192, 193).

Сега да се върна към моя списък със задачи днес – бях твърде уморена от една толкова натоварена седмица. И бремето на „гърсенето на къща“ свърши, тъй като бяхме одобрени за това, така че тялото ми влезе в лек режим на „отпускане“. Имаше твърде много задачи в моя списък, за да се вместят в един ден. Действително се помолих на Бог да ми помогне да подредя деня си приоритетно. И открих, че решавам да върша неща, които наистина трябва да свърша първо – като онлайн поръчките и имейлите, отиването до аптеката и до пазара и прането. След това реших, че всъщност нямаме нужда от изискана храна за събота, можем да хапнем някои основни прости неща. Това би ми спестило куп усилия и време. Сега, след като тези неща бяха уредени, колко време оставаше и какво можех да свърша за него? Е, други членове на семейството се справиха с прането, оправиха леглата и помогнаха при готвенето и съдовете. След това имах време да почистя

подовете, като реших, че почистването на баните може да почака един ден.

Когато съботата започна, разбрах, че днешният ден е бил голяма победа за мен в „подрездане на приоритетите“! Господ ми беше дал способността да отделя това, което беше необходимо да се свърши, от това, което можеше да се отложи. И в процеса на работата не изпитвах обичайния за мен „вътрешен стрес“. Слава на Бог за победите, спечелени от практикувания с месеци избор на нови мисловни модели, които означават доверие в Бог!

Елате на лагерната среща

(12 октомври 2016 г.)

Очаквам с нетърпение нашата предстояща лагерна среща за Празника на шатрите. Общението, което имахме по време на нашата лагерна среща за Пасха и Празника на безквасните хлябове по-рано тази година тук, в Австралия, беше толкова специално – вкуване от рая на земята. Насладихме се и на един общ уикенд в Бризбейн за деня на Петдесетница. И в двата случая се радвахме да общуваме с братя и сестри от нашия район и с тези, които бяха дошли отдалеч. Беше прекрасно заедно да пеем химни, да се храним, да разговаряме и да се разхождаме; да изследваме библейски теми, за които да научаваме повече; и да имаме специалните времена за измиване на нозете и за светопричастната служба. В края на лагера/уикенда на всички ни се искаше да можеше да не се прибираме, а да продължим да сме заедно. Един ден това ще бъде реалност – на великия Празник на шатрите в небето.

Размишлявайки върху преживяното в тези времена на

общуване, не откривам и сянка от „законничество“ в „пазенето на празниците“. Няма ритуали за извършване. Има просто преживяването „да си там“, готов да получиш благословения в тези определени времена на освежаване от Господ. Осъзнах, че ние сме впримчени в нашето всекидневие, работейки в свят, който действа на принципите на Сатана – получаваш стойност и удовлетворение от „постигането“ на нещо или от „притежаване“ на нещо; получаваш признание от другите за „направата“ на нещо. Като излизаме от обичайния си живот, за да се събирате заедно за продължително време, като например лагерно събрание, ние имаме възможност да развиваме взаимоотношения на принципите на Божието Царство – получаваме нашата стойност като приемаме Божието предложение да бъдем Негови синове или дъщери чрез Сина Му Исус. Мисля, че имаме НУЖДА от тези времена, за да се учим как да живеем в Божието царство, където взаимоотношенията са най-важни, вместо нашето обичайно царство на Сатана, където най-важни са постиженията.

Така че аз насърчавам всеки, който обмисля да види какво представлява празникът: *Елате и вижте, че Господ е добър.*

Ето някои пасажи от писанията на Елън Уайт, където тя насърчава църковните членове да посещават лагерни събрания:

Важно е членовете на нашите църкви да присъстват на лагерните ни събрания. Враговете на истината са много; и тъй като броят ни е малък, трябва да представим колкото е възможно по-силно лице. Вие лично имате полза от събранията и Бог ви призовава да бъдете номер едно в редиците на истината. (*Свидетелства към църквата*, том 6, стр. 38, § 3)

Някои ще кажат: *Пътуването е скъпо и за нас ще е по-добре да спестим парите и да ги*

дадем за напредъка на делото, където са толкова необходими. Не разсъждавайте по този начин; Бог ви призовава да заемете своето място в редиците и списъците на Неговия народ. Укрепете събранието, колкото ви е възможно, като присъствате със семействата си. Положете специални усилия, за да посещавате събиранията на Божия народ. (*Свидетелства към църквата*, том 6, стр. 39, § 1)

Братя и сестри, за вас би било далеч по-добре да оставите бизнеса си да пострада, отколкото да пропуснете възможността да чуете вестта, която Бог има за вас. Не си измисляйте извинение, което ще ви попречи да спечелите всяко възможно духовно предимство. Имате нужда от всеки лъч светлина. Нуждаете се да станете достатъчно способни да обяснявате с кротост и страх основанието за надеждата, която имате. Не можете да си позволите да загубите една такава привилегия. (*Свидетелства към църквата*, том 6, стр. 39, § 2)

В древността Господ бе заповядал Неговият народ да се събира три пъти в годината за поклонение пред Него. На тези свети събори синовете на Израел идваха, носейки в Божия дом своите десетъци, своите приноси за грях и своите благодарствени приноси. Те се събираха, за да си припомнят Божиите милости, да разгласяват чудните Му дела и да отдават хвала и благодарност на името Му. И се обединяваха в жертвената служба, която сочеше Христос като Божия Агнец, Който взема греха на света. Така те трябваше да бъдат предпазени от покваряващата сила на света и идолопоклонството. Вярата, любовта и благодарността трябваше да бъдат поддържани живи в сърцата им и чрез обеди-

нението им в тази свята служба те се свързваха по-тясно с Бога и един с друг. (Свидетелства към църквата, том 6, стр 39, § 3)

В дните на Христос тези празници бяха посещавани от огромно множество хора от всички страни; и ако бяха съблюдавани така, както Бог възнамеряваше – в духа на истинското поклонение – светлината на истината можеше да бъде дадена чрез тях на всички народи по света. За онези, които живееха далеч от скинията, повече от един месец в годината беше нужен, за да присъстват на тези святи събори. Господ виждаше, че тези събирания са необходими за духовния живот на Неговия народ. Хората имаха нужда да се отвърнат от своите светски грижи, да общуват с Бог и да размишляват върху невидимите реалности. (Свидетелства към църквата, том 6, стр. 39, 40)

Ако децата на Израел имаха нужда и полза от тези свещени събрания в своето време, колко повече се нуждаем от тях ние в тези последни дни на опасност и конфликти! И ако тогава хората от света се нуждаеха от светлината, която Бог беше поверил на Неговата църква, колко повече се нуждаят от нея сега! (Свидетелства към църквата, том 6, стр. 40, § 2).

Елън Уайт насърчавала църквата да дойде на Празника на шатрите, когато била в Австралия и Нова Зеландия:

8 декември 1893 г. Елате на празника

Как мислите, ще дойде ли Той на празника?

(Йоан 11:56)

Скъпи братя и сестри в Австралия, предстои да се проведе първата австралийска лагерна сре-

ща сред нас като народ. Тя ще отбележи нова ера в историята на Божието дело в тази област; важно е всеки член на нашите църкви да присъства и аз призовавам всички ви да дойдете. Враговете на истината са много и въпреки че броят ни е малко, ние трябва да представим възможно най-добро лице. Вие лично имате полза от събранието и Бог ви призовава да бъдете номер едно в редиците на истината.

Страхувам се, че някои ще кажат: *Пътуването е скъпо и би било по-добре за мен да спестя парите и да ги дам за напредъка на делото, където са толкова необходими.* Не разсъждавайте по този начин; тъй като Бог ви призовава да заемете мястото си в редиците на Неговия народ. Вие трябва да бъдете там лично и да подсилите срещата с всичко, което ви е възможно. Никой да не казва: *Аз ще си остана у дома, нека друг да отиде; защото искаме да видим еди-кой си и еди-кой си.* Не изтъквайте доводи, за да не дойдете. Ние знаем, че вярващите в истината са разпръснати нашироко; но не намирайте извинение, което да ви попречи да извлечете всяка възможна духовна полза. Заповядайте на срещата и доведете семействата си. Положете специални усилия и бъдете на събранието на Божия народ.

Братя и сестри, би било по-добре, далеч по-добре да оставите бизнеса си да пострада, отколкото да пренебрегнете възможността да чуете вестта, която Бог има за вас в този момент. Нуждаете се от всеки лъч светлина, защото вие сте запознати с истината само до известна степен и трябва да станете по-способни да обяснявате с кротост и страх основанието за надеждата, която имате. Елате с вашите Библии в ръце. Не

можете да си позволите да загубите една такава привилегия, с която сега сте облагодетелствани, и ви умоляваме да не ни разочаровате, като не дойдете на срещата. Ние гледаме на това време като на време, в което е важно за всеки един да дойде за помощта на Господа, за помощта на Господа срещу силните. (*Библейско ехо*, 8-ми декември 1893 г.)

Призив за присъстване на лагерното събрание: Скъпи братя и сестри в Нова Зеландия, имам да отправя призив към нашите църкви да присъстват на предстоящото лагерно събрание в Уелингтън. Не можете да си позволите да изгубите тази възможност. Знаем, че тази среща ще бъде важна ера в историята на делото в Нова Зеландия. Трябва да се положат лични усилия, за да присъстват на срещата тези, които вярват в истината, защото сме толкова малко; и специални усилия за тези, които са поканени. Враговете на истината са многобройни. При такъв повод като този искаме да представим възможно най-добро лице. Не позволявайте на бизнеса ви да ви задържи. Вие лично имате ползи от тази среща... (*Издание на ръкописи*, том 11, стр. 7, § 4)

Страхувам се, че доста хора ще кажат: *Пътуването е скъпо и е по-добре да спестя парите, за да ги използвам за напредване на каузата и да работя там, където е толкова необходимо.* Не, не! Бог ви призовава да заемете мястото си в редиците и да укрепите делото, колкото ви е възможно, чрез вашето лично присъствие. Нека никой не казва: *Аз присъствах на лагерната среща в Напиер и това ще свърши работа; Ще остана и ще оставя някой друг да отиде.* Искаме теб и още някой също. Не изтъквайте доводи, за да не дойдете. Нуждаем се от вся-

ко духовно предимство, което можем да имаме. Знаем, че вярващите са разпръснати, но искаме да не се оправдават. (*Издание на ръкописи, том II, стр. 8, § 1*)

Господ иска да дойдете на срещата и да доведете семействата си, с изключение на малките, които само ще ви вържат ръцете. Положете специални усилия. По-добре, далеч по-добре е бизнесът да пострада, отколкото да пропуснете възможността да чуete вестите, които Бог има за вас в този момент. (*Издание на ръкописи, том II, стр. 8, § 2*)

Нуждаете се от всяка струя светлина, която може да получите. Вие сте запознати с истината до известна степен, но трябва да се запознаете по-добре с основанията за нашата вяра. Елате с вашата Библия в ръка, защото трябва да имате по-добро познание за осветяващото влияние на истината върху сърцето и характера. Не можете да си позволите да загубите тази привилегия, с която сте облагодетелствани сега. Не бива да ни разочаровате. Гледаме на това време като важно, за да накараме всеки да дойде „на помощ на Господа, на помощ на Господа срещу силните” (Съдии 5:23). (*Издание на ръкописи, том II, стр. 8, § 3*)

Виждаме, че силите на врага укрепват и че служителите [му] навсякъде полагат сериозни усилия да се противопоставят на истината, а в Уелингтън – повече от всяко друго място, което някога съм посещавала. Говори се всичко, за да се представят адвентистите от седмия ден като малцина на брой и нисши във всяко отношение, притежаващи слабо влияние. И няма ли в този случай да представим редовите вярващи по възможно най-добрия начин? **Няма ли нашите братя да дойдат на празника на шатри-**

те? Колко ревностно трябва всеки да пази пътя, който води към Божия град! Ако се отнасяме към делото с безразличие и армията на Господ не е на земята, за да представлява каузата и да работи в Нова Зеландия, Бог няма да бъде доволен от вашето пренебрежение. Ще се оправдавате ли, и то в такъв момент? (*Издание на ръкописи, том 11, стр 9, § 1*)

... Бог ви държи лично отговорни за напредъка и честта на Своята кауза в тази страна. **Имайте предвид, че Божият план беше Неговите хора да се събират заедно, за да се покланят, не по-малко от три пъти в годината. Господ не е посочил, че е ваш дълг да направите това, но Той ви призовава. Той иска да дойдете „на помощ на Господа, на помощ на Господ срещу силните“.** (*Издание на ръкописи, том 11, стр 10, § 1*)

... Положете всички усилия да накарате вашите приятели да дойдат, не на ваше място, а да ви придружават, да застанат на страната на Бог, под Божията заповед. И в най-добрия случай броят ни няма да бъде голям, но ако отделните членове на църквата дойдат на събранието на лагера в Уелингтън с ум и воля да работят по най-добрия начин, Бог ще свърши останалото. Не можем да не видим плановете и действията на враговете на нашата вяра. Нека молитвите излязат от нелицемерни устни: „Чуй, Боже наш; защото сме презрени“. „Помисли за мен, Боже мой, за добро“. „Затова сега, Боже, укрепи ръката ми“ (Неемия 4:4, 5:19, 6:9). (*Издание на ръкописи, том 11, стр 10, § 3*)

... Отново ви призовавам в името на истината, в името на Христос, да дойдете на тази среща. Старейшина Олсън ще бъде на събранието и други помощници от Америка (ние искаме не-

бесно заседание заедно в Христос Исус) и богата награда в благословения ще дойде при хората. Оставям тези редове на вас и моля за вашия отговор. Искаме да видим Божието спасение. Трябва да има пробуждане сред вярващите. Всеки може да бъде толкова пропит от духа на делото, че да бъде Неемия, притежаваш свята енергия, вяра и надежда, като по този начин укрепваме ръцете си взаимно, зависейки изцяло от Бог – великия и могъщ Работник. (Писмо 8а, 1893 г. – написано на 31 октомври 1893 г. в Гисборн, Нова Зеландия – *Издание на ръкописи*, том 11, стр 12, § 2)

Живот В Канала на Благословието

„В богатство, в бедност, в болест и в здраве... ще вървя до теб в пътуването на живота“. Кой може да знае изпитанията и триумфите, които предстоят, когато двама души се обвържат да живеят заедно?

Когато аутизмът засегна живота ни, ние бяхме притиснати от много предизвикателства, чиято кулминация беше точно когато съпругът ми стигна до убеждението, че Триединството не е библейско.

Преминаването през тези събития, поддържането на вярата ми в Бог, твърдото заставане до моя съпруг и грижата за децата ни ме преведоха през тъмна долина. Тази книга съдържа поредица от статии, които написах в едни от най-мрачните моменти в живота си. Молейки се на Бог да ръководи моя съпруг в търсенето на истината, да ръководи мен — за да помагам в лечението на нашия по-малък син — и да подкрепя и благославя по-големия.

Тези статии са писани за период от около пет години и дават известна представа за моето ходене с Бог през радостите и скърбите на живота.

В обобщение, нашият Баща е верен от началото до края. Той никога не ме е забравял, но ми е давал желанието на сърцето ми.

